

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. NO. 4

Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.

Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sămădă,
27 Ianuarie 1940

„FERICIRILE” DOMNULUI ISUS

de Luca L. Sezonov

Ultimele „fericiri” ale Domnului nostru Isus Hristos sunt urătoarele: „Ferice de cei cu inimă curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu! Ferice de cei împăciuiți, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!”

„Ferice de cei prizoniți din prina neprihănirii, căci a lor este năpăstia cerurilor! Bucurați-vă, veseliți-vă, pentru că răsplata noastră este mare în ceruri; căci așa au fost înaintea de voi”. Evangelia după Matei cap. 5:8—12.

Ferice de cei cu inima curată

Inima în textul nostru reprezintă întreaga ființă credincioasă. Curățenia înseamnă absența păcatului. O inimă curată e una cu leața noastră întreagă care trene să fie curată. Însă curățenia, espre care vorbește Domnul Isus Hristos, nu e o curățenie ceremonială, religioasă sau tradițională a păstrării anumitor datine și biceuri. O inimă sau o viață curată e o viață sau inimă fără ieșug: o viață trăită în deplină devotație pentru Dumnezeu. Credinciosul cu inima curată nu încearcă să slujească la doi stăni: lui Dumnezeu și lui Mamona. Din viața curată a credinciosului nu vor isori două râuri de apă: apă curată și apă murdă. Credinciosul curat nu e amestecat cu păcatul și nu are nimic de-a face cu spiritul acestei lumi. Însă, o astfel de inimă sau viață curată se capătă numai prin jertfa de pe Calvar. Pentru că „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”.

Ioan 1:8.

Cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu. Curățenia spirituală e temeiul împărtășirii noastre cu Dumnezeu. Numai acei pe deplin devotați și care trăiesc în

armonie cu Dumnezeu vor avea putința de a-L cunoaște atunci când El se face de cunoscut. „Dacă aude cineva glasul Meu”, spune Domnul Isus, „și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”. Apocalipsa 3:20. Versetul acesta descrie împărtășirea spirituală a credinciosului cu Domnul său. Însă, ca o astfel de împărtășire să se poată înfăptui, se cer două lucruri: dacă „aude” și dacă „deschide ușa”. Cu alte cuvinte, pocăință și ascultare.

Ferice de cei împăciuiți

Astăzi, în lume, se pare, că războinicii și nu împăciuitorii sunt la putere. Însă, ca cineva să poată fi împăciuitor trebuie mai întâi de toate să cunoască izvorul păcii și calea care duce acolo. Hristos e pacea noastră: pacea noastră aici pe pământ și pacea noastră dincolo de mormânt. Numai cunoscând pe Prințul păcii și pacea Lui, putem ajunge împăciuiți între oameni, în familie și în Biserică. Datoria și serviciul împăciuitorilor este: întâi, să caute să ajute pe oameni de a găsi pacea cu Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos; al doilea, să ajute la pace și împăciuire între vecini și prieteni, dar mai ales între frați și membrii bisericii.

Cei împăciuiți vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu. Ei se vor chema fiii lui Dumnezeu pentru că împlinesc misiunea și lucrarea Lui pe pământ. Dumnezeu este cel mai mare Împăciuitor și Făcător de pace. El caută să fie pace între oameni și să fie în pace cu El. De aceea a venit Domnul Isus pe pământ. În moartea Lui El „a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu” și, „El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erăți departe, și pace celor ce erau aproape”. Efeseni cap.

2:15—17. De aceea, acei care se vor asemăna mai mult, cât mai mult, cu Dumnezeu, vor fi cei mai buni și cei mai mari împăciuitori între oameni și frați.

Ferice de cei prizoniți

Astăzi se pare că prigonirea religioasă iarăși e la modă! Din nou, pentru Numele lui Isus Hristos oameni, bărbați, femei și copii, suferă batjocură, râsul disprețuitor și paguba prigonitoare. Prigoana din pricina Lui nu e necesar să fie puscărie, bătaie sau moarte. Orice calomnie, orice minciună împotriva noastră, orice batjocură, spune Domnul nostru, este socotită ca o prigoana. Acei dintre noi care au parte de astfel de lucruri sunt trecuți, de Domnul Isus, în rândul martirilor de astăzi! „Oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră”. În trecut, credincioșii lui Isus erau prizoniți brutal de tot, prin ucidere, tortură, etc. Astăzi, însă, prigoana e mai delicată, e mai civilizată, dar urmările sunt aceleași, adică Domnul Isus tot ca prigonire o socotește.

Cei prizoniți vor avea parte de o răsplată mare. Răsplata lor e mare pentru că este îndoită: în ceruri și pe pământ. Răsplata în viitor, în ceruri, este bucuria glorioasă a martirilor. Răsplata în prezent, pe pământ, este că ei sunt trecuți în rândul martirilor și a celor ce au suferit pentru Hristos. „Căci tot așa au prigoniți pe proorocii”, spune Domnul, „care au fost înainte de voi”.

Cu aceasta am terminat tălmăcirea „Fericirilor” Domnului Isus așa după cum le găsim în predica Lui de pe munte. Să dea Dumnezeu să avem aceste „fericiri” în viața noastră cea de toate zilele.

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Anul VIII. No. 4 Sâmbătă 27 Ianuarie 1940

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 300 lei.

In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Lae Barna 4.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Împreună cu acest număr al Farului expedim și MANA ZILNICĂ tuturor celor care au abonat-o. Mana acum apare lunar. Va fi mai proaspătă astfel. Vă rugăm să continuați cu abonările și cu facerea altor abonamente. Încă nu e târziu. Noi expedim toate numerele din foile noastre dela începutul anului curent.

* * *

Frații sunt rugați să adreseze toate comenzile pentru literatură numai la **Depozitul de Literatură**, str. Lae Barna No. 4 Arad. De asemenea abonamentele pentru reviste la adresa fratelui Nicolae Oncu, str. Blanduziei No. 4 Arad. Iar scrisorile ce se trimit Uniunii, se vor adresa numai fratelui Dumitrașcu Marin. Bulev. Basarab No. 56 bis București.

Rugăm să faceți aceasta și să nu le mai trimiteți la adresa fratelui Truța Petru, Str. Berzei No. 29, pentru ca să nu se îngreueze operațiunile, să se trimită direct și să fiți satisfăcuți mai repede.

* * *

Rugăm frățietatea ca să nu ne ceară FARUL, CALĂUZA și MANA contra ramburs, pentru că noi numai cărți putem să le trimitem astfel. Costul foilor noastre este: FARUL, 100 lei pe an și 60 lei pe jumătate an. CALĂUZA și MANA, fiecare câte 20 lei pe un an și 12 lei pe jumătate an. Rugăm pe iubiiții noștri abonați, ca costul foilor să-l trimită la fr. Oncu N., iar comenzile la Depozitul de Literatură, pentru a fi serviți bine și repede. Din nou Vă rugăm să scrieți pe cuponul mandatului scopul pentru care trimiteți banii și adresa exactă și citeată.

Pescar de oameni sau Taina binecuvântărilor

de M. Nichifor

Luca 5-

„Atunci te vei desfăla din plinătatea prezenței Lui, când vei alerga după suflete pierdute, cum alergi după aur”.

Dacă cetind aceste rânduri, cunva, printr-o minune ar ajunge toți credincioșii în fața lui Dumnezeu, ce privește! Ce durere! Ce bucurie! Unii trști, cu necazurile fostei lumi pământești, alții descurajați, alții plini de mânie, alții nepăsători, alții plini de frică cu niște păcate ascunse, alții căzuți în căpcana zgăceniei se gândesc la arginții lor, alții însă, sunt plini de bucuria veșnică. Totuși toți au făcut atâtea jertfe, au părăsit atâtea lucruri, au rezistat așa de mult păcatului, iar în ultima vreme răceala a năvălit în inima lor, dragostea s'a stins. Nici dragoste pentru lume, nici pentru Dumnezeu. Ca și cele cinci fecioare fără untdelemn. Acum bucurăți-vă, aceea clipă, pentru mulți grozavă, încă n'a sosit.

Domnul Isus a chemat pe ucenicii Lui să fie pescari de oameni pentru că numai așa pot păstra o dragoste adevărată, așteptând venirea Lui. E un adevăr mare aici, de care o să vă convingeți, numai dacă o să-l practicați. Un frate povestea în felul acesta: „Studiam Biblia zilnic, mă rugam cât se poate de mult și des, dar totul părea înzadar. Eram sigur de mântuire și de curățenia cugetului meu, totuși rugăciunile mele parcă nu mergeau. Cum eram înainte de rugăciune, exact așa mă simteam după rugăciune. Rugăciunea îmi producea mai multă osteneală. Imi venea să cred că sunt lepădat, pentru că în viața mea nu mai simteam nimic dumnezeiesc, până ce un frate m'a luminat. După primele zile de slujbă de pescar, totul era bine. Eram un alt om, altă înfățișare”. Această povestire ne desvăluie întreg misterul bucuriei, dragostei nesecate. Altă dată, același frate mi-a zis: „Acum oridecâteori ispitele sau durerile acestei vieți trecătoare bubue în jurul meu, imediat mă rog și merg să-mi îndeplinesc slujba pe care mi-a dat-o Mântuitorul meu”. Doi drumetși mergând prin zăpadă îl găseseră înghețat pe al treilea. După multă împotrivire între ei, unul îl ia în spinare, iar celalalt merge înainte singur. Din cauza greutateii mari, drumetșul care du-

cea pe cel înghețat răsufleta greu. După o bucată mare drum cel degerat se trezește. Merg împreună. Seara l-au întâlnit pe cel ce merse singur, e mort degerat. Aceasta e soara fiecărui care nu e pescar. „Nu merge numele că trăiești...”

Nimic nu înfierbântă mai mult dragostea între frați ca slujba pescar de oameni. E adevărat azi sunt pescari de mărire, cinste, pescari de greșeli, de vorbe deșarte. Însă aceștia sunt în plâns; ei se nimicesc producând dureri și altora. Cu privire la acest soi de pescari este scris Apoc. 3:3. Totuși bucurați-vă și voi puteți fi adevărați pescari de oameni. Slava Celui Preaînalt, voi o opriți să nu strălucească asupra voastră.

E adevărat că pescarul de oameni are deosebite privilegii de părtășire cu Domnul Isus; și de practică prezența Lui în cea mare măsură, totuși privește totul altfel pe frați. Bucuria, pacea, fericirea lui nu pot rămâne ascunse.

Când vine din mijlocul potopului negru de păcate în casa Domnului, parcă a ajuns într-o tovărășie cerească. Această bucurie la vederea celor mântuiți îl leagă de ei cu o dragoste atât de sinceră și legătura aceasta este mai puternică decât un lanț de oțel. Dacă se 'ntâmplă însă, ca acolo să mai fie vreo doi pescari și suflete scoase din năvodul celui rău, atunci vin râuri de ape vii, mărturii, povestiri de experiențe „Străluciri de fericire și bucurie în prezența lui Hristos”. — O adevărată părtășie cerească pe acest pământ plin de umbra morții. Ai gustat-o?

Fiindcă slujba aceasta este aș de măreață și de binecuvântată dela ea se va sili diavolul să-i îndepărteze pe ucenici. Unuia dintre cei mai credincioși sfinți din Damasc, căruia Dumnezeu putea să-i vorbească fără ca el să se mândrească, i se arată și-L trimite în slujba de pescar. Anania refuză, dar nu numai atât, argumentează și-I dovedește Domnului că nu trebuie să meargă. Eră Anania un om sfânt, predicator bun... și totuși are frică și e neascultător.

Această slujbă mai mult ca ori
(Continuare în pag. 6-a)

BISERICILE ÎN VREMEA APOSTOLULUI IOAN

Starea lucrurilor din afară — Persecuțiile

de I. R. Socaciu

În perioada dela dărâmarea Ierusalimului până la sfârșitul primului veac, sunt puține întâmplări de seamă, în ce privește starea lucrurilor din afară. În acest timp bisericile aveau o pace relativă și-și strângeau rândurile pentru a se pregăti în marea lor misiune de a câștiga lumea la Hristos. Credincioșii continuau în învățătura apostolilor și-și făceau tezaur din această învățătură. Lucrul misionar mergea pe o scară mai mică decât altădată, dar propovăduirea credinței este departe de a fi fost stăvilită. Căci pe la începutul secolului al doilea, aflăm în multe părți biserici noi. Credința creștină, în loc să piardă teren acolo unde se începuse, ea crește și se răspândește în ciuda tuturor măsurilor luate de către ierarhia Iudeilor și de Sacerdotii — preoții — religiiilor păgâne. Numărul credincioșilor a crescut în Asia Mică, Grecia, Africa și Italia.

Prigonirea însă n'a încetat cu totul. Dela moartea lui Neron până la domnia lui Domițian, persecuția era mai mult afacere locală, sub directa conducere a unui sacerdot. Din când în când dușmanii ereditari ai lui Isus reușeau să pună în slujba prigonirii organele administrative dintr-o oarecare provincie. Așa era cazul în Palestina. Aici ierarhia Iudeilor a dat decrete cu instrucții prin care au reușit să rupă și cele mai mici legături dintre biserici și sinagogi. Dar lucrarea lor plină de ură și sete de sânge nevinovat nu s'a oprit numai în Palestina. Ucenicii fură urmăriti prin Asia Mică mai ales la Smirna și Filadelfia — Apoc. 2:9—10; 3:9. Și apoi să se țină seamă că stăpânitorii zilei — Romanii — nu știau că creștinii aparțineau la o credință cu totul deosebită de religia mozaică a Iudeilor și fiindcă unii dintre Evrei urmăreau ruperea Palestinei de către stăpânirea romană, când arhieriei nu-i mai puteau persecuta de-a dreptul, căutau să-i denunțe autorităților romane ca pe niște turburători și atâtători contra Imperiului Roman, deși lucrurile stăteau întors. Astfel ucenicii lui Isus erau adesea tratați ca niște rebeli, care nu voiau să-și țină

grumazul în jugul Romei. Mai ales împărații Romani erau foarte îngrijorați cu privire la orice mișcare între Evrei. Ei știau că între Evrei se poate ridica în orice moment vreo revoltă și să se răspândească întocmai ca focul pe miriște în timpul secetei. Poliția împărătească ținea ochii pironiți pe cea mai mică mișcare între Evrei. Se zice că Iuda, fratele Domnului, avea câțiva nepoți prin Galilea, care se îndeletniceau cu plugăria. Aceștia au vorbit către mai mulți străini despre Calea Domnului și au arătat că prin credință toți credincioșii devin moștenitori ai Împărăției cerurilor. Atâta a fost destul pentru poliția secretă. Careva agent zelos a trimis un raport împăratului Domițian și când acesta a auzit cele raportate a dat poruncă să fie aduși bieții credincioși la Roma să-i cerceteze el. Aduși înaintea împăratului la Roma, nepoții lui Iuda, fură întrebați cine sunt, care le este obârșia și ce urmăresc. Ei au spus totul și că împărăția despre care au vorbit și le place se vorbească este împărăția cea cerească, și Regele ei este Isus Hristos, care va veni să judece vii și morții, și nu să ocupe tronul dela Roma; după ce au spus toate acestea și și-au arătat și mâinile cu palmele bătătorite de munca grea a câmpului, abia le-a dat drumul. Sărăcia și mâinile lor scortoase au dovedit că ei nu puteau fi niște dușmani ai Cezarului. Dar Domițian, totuși plin de teamă că mișcarea creștină are în vedere să-i răstoarne tronul, a început să persecute pe urmașii lui Isus. Este vrednic de notat faptul că și Iudeii și Domițian persecută pe ucenicii lui Isus sub numele de „sectanți periculoși” pentru religia strămoșească și statul roman. Adevărat că dușmanii lor i-au acuzat mereu cu aceste învinuiri. Ucenicii lui Isus de fapt, cu propovăduirea lor întăreau statul roman și pe preoții religiiilor strămoșești îi puneau la lucru. Dar Domițian n'a înțeles lucrul așa și mai ales fiindcă cei din jurul lui căutau pe toate căile să-l ducă în rătăcire, ca să poată persecuta și nimici pe creștini.

Poporul credincios, biserica, a

prins mereu rădăcini chiar și în Roma. Noua credință și-a aflat aderenți și aici în toate păturile societății între care și pe Flaviu Clement, un nepot al împăratului. Inconjurat de spioni și informatori care își băteau capul după un os de ros, Domițian, bănuitor și crud ca și toți tiranii, nu putea să nu persecute „o sectă” ce creștea zi cu zi și ai cărei aderenți nu-și plecau capetele sau genunchii în fața împăratului jumătate dumnezeu!

Să înțelegem. Oamenii intereseilor au reușit să-l înalțe pe Domițian la rangul de împărat, jumătate-dumnezeu. În acest sens i-au făcut o icoană și icoana era pusă la altar unde cetățenii se cerea să i se închine cel puțin odată pe an la ziua împăratului. S'a fost făcut o lege care prevedea că cei ce nu se vor închina la icoana împăratului jumătate-dumnezeu, vor purta urmări ca și trădătorii! Creștinii însă nu se închinau nici la o icoană și deci refuzau să se închine la icoana împăratului. De aici apoi au urmat tot felul de prigoniri contra lor. Niciun alt împărat la Roma n'a făcut atâta presiune ca și Domițian ca lumea să i se închine ca la un dumnezeu.

Dar nebunia a mers din nebunie în nebunie ca și răul din rău spre mai rău! Acest împărat șemet și prea pretentios își începea decretele sale cu cuvintele: Eu, domnul și Dumnezeuul vostru, vă poruncesc ca cutare lucru să se facă. El pretindea a fi Domn și Dumnezeu. Nu era permis să se vorbească despre el cu alte cuvinte. Cine nu l-a numit „Domnul și Dumnezeuul meu” era socotit un dușman al împăratului și un trădător de țară! Se poate vedea ce a urmat cu privire la creștini. Era foarte ușor ca un sacerdot sau oarecare agent să aducă învinuirea de trădare contra închinătorilor adevăratului Dumnezeu. O multime de credincioși fură osândiți ca dușmani ai împăratului și trădători de patrie. Între aceștia fu osândit și Flaviu Clement, nepotul împăratului Domițian. Soția credincioasă a lui Clement fu exilată pe insula Pontia, unde a murit în mizerie. Și ceea ce arată

(Continuare în pag. 8-a)

NUMAI UNA SINGURĂ

de I. Rusu, Lupeni

„O singură credință...”

Efesenii 4:7.

O singură neascultare a deslipit pe om de Dumnezeu lui. O singură îndoială i-a rupt legătura cu cerul și o singură gustare din fructul oprit l-a cufundat pe om în cea mai neagră amarăciune sufletească și fizică. O singură credință este în măsură de a pune din nou în rânduială legătura între om și Dumnezeu lui.

Multe credințe sunt în lume. Fiecare om are o credință și fiecare mișcare religioasă are la bazele ei o credință. Aceasta, din cauză, că omul, după ce s'a văzut depărtat de tărmlul cerese în largul mării de păcat și amarăciune pământească, a căutat să facă legătura cu Dumnezeu prin religii și credințe felurite. În loc însă, de a se apropia de mal, a ajuns tot mai departe, alungat de valurile răului și încercările lui au ajuns fără rezultate. Trebuie un punct de legătură între tărml și răstăcitul în larg. Acest unul a fost, este și va fi pentru totdeauna așezat ca o stâncă de granit „Isus Hristos”.

Credința în El este singura posibilitate de legătură pe vecie între om și Dumnezeu. De aceea apostolul spune: „Un singur Domn, și o singură credință”. Dacă nu este decât un singur Dumnezeu, atunci nu pot fi nici mai multe credințe adevărate ci numai una singură.

Poporul evreu credea prin Moise, credea într'un singur Dumnezeu. Totuși Hristos le spune: „Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre”. Din aceste cuvinte iese clar că singura credință adevărată și mântuitoare este credința în Domnul Isus.

Credința care mântuie de păcate. Acest fel de credință e cu totul nou. Intrucât e vorba și de un legământ nou. Legământ făcut în sângele Domnului Hristos. De aceea credința aceasta, singură în felul ei, poate să dea o mântuire vesnică, o mântuire mare. Ea e o credință vie, lucrătoare, din pricină că e într'un Mântuitor viu. Ea are putere să lucreze asupra vieții credinciosului. Când femeia bolnavă de 12 ani a crezut în Mântuitorul, a simțit îndată puterea vindecătoare în corpul ei. Dar ea a avut credință și în doctorii cu care își cheltuisese toți banii. Cu

toate acestea credința ei a fost fără de rod, deoarece mântuitorii în care credea n'aveau puterea s'o ajute. Gravitatea boalei ei întrecuse știința și capacitatea lor de medici. Ceea ce ei n'au putut vindeca 12 ani, Hristos a făcut-o într-o clipă.

Puterea Lui s'a dovedit fără margini și taina credinței în cazul acesta s'a descoperit destul de adânc. Isus spune femeii: „Credința ta te-a mântuit”. Din aceste cuvinte reiese că credința era a femeii. Dar mântuirea și puterea vindecătoare sunt ale Domnului. Deci credința în Domnul Hristos este aceea una singură credință la care trebuie să ajungă toți oamenii. E credința care scapă de sub puterea boalei; femeia a încetat de a mai fi bolnavă după ce Domnul Isus a vindecat-o. Păcătosul iertat prin credință în Domnul Isus încetează de a mai fi un păcătos. El e privit ca sfânt. Această credință mântuiește și de moarte. Pentru credincios moartea nu mai este. Hristos spune: Cine crede în Mine, chiar dacă a murit, trăiește. El e viu din cauză că are o credință vie într'un Mântuitor viu. Apostolul Pavel e așa de mult incredințat de acest adevăr, că spune: Pentru mine moartea e un câștig. Ce minunată siare sufletească poate avea un asemenea credincios! El e înghițit de viață; moartea pentru el e numai în aparență. Desfacerea de către corpul de lut e numai despărțirea de putrezire, ca și nuca de coaja ei amară. Dar sufletul, ca și sămburele plin de viață e viu în vecii vecilor, din pricina Duhului lui Hristos care l-a legat de Tatăl iubitor.

Credința singură care îndreaptă. Omul e plecat mereu spre rău. Fieea lui îl trage neîncetat în slăbiciuni. Credința aceasta singură e în măsură de a-l îndrepta. Chiar copiii Domnului se elatină adesea pe drumul vieții. Ceea ce îi îndreaptă și le ridică picioarele este credința în Domnul Hristos. Domnul știa că ucenicul Lui va luneca și de aceea spune: Eu m'am rugat ca să nu piară credința ta. Iată deci cât de valoros este să păstrezi neclintit credința în Domnul Isus Hristos.

Ce credință a cerut Isus să nu piară din ucenicul Său? Aceea pe care el însuși o mărturisise în-

te că o are. Credința că Isus este Hristosul. Care înseamnă Dumnezeu cu noi în tot locul, nevoi, în căderi, și în zile de triumf și glorie. Credința în Isus ca Fiul al lui Dumnezeu. Ceea însemna că are puterea lui Dumnezeu și bunătatea lui Dumnezeu. Această credință l-a ajutat ucenicul greșit a se îndrepta și câștiga starea neprihănită prin har. Credința singură îl ține omul întors la Dumnezeu, în legătură cu El.

Omul, prin neascultare a pierdut dreptul de a se numi copilul lui Dumnezeu. Prin credință Domnul Isus acest drept e câștigat odată pentru totdeauna. Acum, fiul răstăcit a intrat pentru totdeauna în casa tatălui, fără aibă la bază alt merit decât iurarea scumpului său părinte, la fel oricât păcătos poate câștiga trecere în fața lui Dumnezeu pe temelul credinței în Domnul Isus.

Dumnezeu privește la credința sîi Lui prin Fiul Său. Cei care stau prin credință la adăpostul jertfei Domnului Hristos, se bucură de onoarea Lui. Ei sunt priviți de Tatăl așa cum e privit Fiul Dumnezeu îi vede pe credincioși în Domnul Isus, curăți ca El. Dacă luăm o sticlă roșie și privim la orice obiect, îl vedem în culoarea sticlei. Aceasta din cauza sticlei nu dintr'a obiectului. La Dumnezeu, când privește la noi prin Fiul Său în care ne-am pus toată încrederea, ne vede asemenea chipului Său. Se zice că privind o culoare roșie printr'o sticlă roșie o vedem albă. La fel, privind prin sângele Domnului Hristos Dumnezeu la noi, ne vede albi. „De vor fi păcatele voastre roșii ca purpura, se vor face o lăna”. Isaia 1:18.

Credința într'o singură persoană este adevărata credință care ne duce la Dumnezeu. Această persoană e Domnul Isus. El s'a așezat între noi și Tatăl. Miile de teste pentru noi, având la bază meritul și jertfa Lui. Nimeni nu mai poate ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu. El îi socotește neprihăniți printr'o singură credință în Fiul Său, „Isus Hristos”. O, ce scumpă e această credință de copil! Simplă, curată singură, fără ceremonii și fără forme. Ce simplă a fost credința

(Continuare în pag 8 a)

A N E X Ă

la revista

FARUL CREȘTIN

MANA ZILNICĂ, TALMACIRI CREȘTINE PENTRU
CETIREA BIBLIEI ÎN FIECARE ZI

A N U L V.

Girant resp. M. Oncu

FEBRUARIE, 1940

CUVÂNTUL DOMNULUI

este

veșnic Isaia 40:8

viu,

lucrător,

ascuțit,

pătrunzător

despărțitor

} Evrei 4:12

încercat Prov. 30:5.

nestricăcios 1 Petru 1:23.

de preț Ps. 19:10.

dulce Ps. 19:10.

sabla Duhului Efes. 6:17.

loc și cloacan Jer. 28:29.

lumină pe cărare Ps. 119:105

MANA ZILNICĂ

**Tălmăcirile asupra cefirii zilnice a Bibliei
sunt pregătite și tipărite**

pentru

credincioșii membri în Uniunea Mondială

pentru

Cefirea Bibliei

Fiecare credincios poate să se facă membru în această organizație creștină pentru răspândirea Bibliei și edificarea credinței creștine prin faptul că se angajează a cefi zilnic pasajele alese din Biblie pentru cefirea zilnică cu tălmăcirea adevărului biblic și procurându-și *Mana Zilnică*. Acolo unde sunt mai mulți creștini hotărâți a urma lui Hristos pe calea Bibliei vor căuta să se aprindă unii pe alții spre fapte bune și spre o viață evlavioasă.

Lucrarea aceasta creștinească își are obârșia în Anglia. *Mana Zilnică*, ca hrană sufletească, leagă inimile engleze și române de Hristos și zilnic aduce mângâiere și varsă potop de lumină cerească în colibe, case și palate prin toate părțile lumii cu Biblia pe masă.

Mana Zilnică este alcătuită de Dr. Smellie și tălmăcită în limba română de Ioan Socaciu, Th. M. — Veșnică recunoștință creștinilor evlavioși care fac parte ca membri în organizația:

The

International Bible Reading Association

56 Old Bailey, London, E. C. 4.

Biblia aduce și sporește credința și munca

pentru

Tron și Patrie

TĂLMĂCIREA TEXTELOR PENTRU CETIREA ZILNICĂ A BIBLIEI

Pe acesta vi-L predic eu.

J., 1 Feb. — Faptele 17:22—30.

Cuv. de aur: Nu cei sănătoși au trebuință de doftor, ci cei bolnavi. — Marcu 2:17.

Atena, unde Pavel a ținut această predică, era cel mai frumos oraș din lume. Dar această cetate era capitala păgânismului, orașul care singurul din toate, era cel mai împotrivor, în spirit și principiu, Evangheliei, și cel mai nepregătit să-i dea primirea credinței.

Și ce i-a învățat Pavel pe ei despre Dumnezeu pe care ei nu-l cunoșteau?

El i-a învățat că El este un Dumnezeu spiritual. El nu locuiește în temple făcute de mâini. El este foarte tainic. El este foarte glorios. Eu nu pot să-L zugrăvesc pe Dumnezeuul meu sau să-L mărginesc. El este viața tuturor lucrurilor, și Ocârmuitorul tuturor.

Că El este un Dumnezeu de care ne putem apropia. El nu este departe de fiecare dintre noi. Astfel, suflete al meu, caută-l pe El și-L află de o sută de ori în fiecare zi. Ah, necredința în rugăciunile mele, ca și cum le-aș fi trimis într'un pustiu, ca și cum ele ar fi căutat după un Dumnezeu îndepărtat!

Că El este un atotindestulător Dumnezeu. În El ne mișcăm, trăim și suntem. Providența Lui plănuiește o viață pentru mine și întocmește împrejurările ei pentru fiecare om. Doresc din inimă să tălmăcesc între altele, cuvintele bogăției harului Său. El mă face o făptură nouă în Hristos Isus, și apoi petrece mereu cu mine, și mă ajută, mă mângăie, mă inspiră și mă crește în sfințenie.

El iubește poporul nostru.

V., 2 Feb. — Luca 7:1—10.

Credința sutașului este minunată în scopurile ce urmărește. El aparține unui neam străin și anume: el aparținea

la rasa făloasă și biruitoare a poporului roman. Pentru cei mai mulți concetățeni ai săi, ar fi fost un lucru cu neputință a crede că din Iudea ar fi putut veni ceva lucru bun și mai ales dela un Iudeu, care nu s'a bucurat de trecere între mai marii zilei. Dar el a biruit asupra lucrurilor presupuse, și a mers la Isus cu o inimă plină de credință și nădejde. Acest sutaș s'a dovedit pe sine a fi un doritor de bine al națiunii și religiei Iudeilor, căci cu banii săi le-a zidit o *sinagogă*. Prin aceasta și-a mărturisit credința în Dumnezeu lui Israel, credința lui sinceră în El că El este singurul Dumnezeu viu și adevărat. Oricare ar fi prejudiciile sau piedecile care caută să-mi răpească binecuvântarea, dorința mea este să am deplina credință care se ridică peste ele..

Credința sutașului este admirabilă în aceasta, dar merge mai departe ținând diadema pentru Hristos. El n'are nicio indoială despre autoritatea lui Isus. Întocmai cum el are putere absolută asupra celor una sută de oameni — ostași — de sub porunca lui, tocmăi cum putea el da poruncă iubitului său rob muribund spre a face un lucru oarecare sănătos, astfel poate face Isus, cum și ce voeste cu orice boală, sănătate, bucurie și durere; ele sunt servele Lui, care Il ascultă — merg și vin — după poruncă. Și cu voiu putea face și voiu putea primi orice, când voiu avea a a o credință simplă și plină de încredere. Toate sunt cu putință la Dumnezeu.

Du-te în pace.

S., 3 Feb. — Luca 7:36—50.

Femeia aceasta a dat trei lucruri.

Pocăința era una. Adevărat, păcatul ei era mare și negru, dar și căința ei era adâncă. Dacă era o fiică pierdută, dânsa a dorit din nou cu plâns și căință casa Tatălui. Un alt lucru ce a dat ea era iubirea. Era o putere atrăgătoare în Isus. Înțelegerea Lui, glasul Lui, care i-au atras atenția spre El. Un al treilea lucru era sacrificiul. Ea a dus și a vărsat mîrul mirositor, de mare preț, pe picioarele Mântuitorului. Ea a socotit toate lucrurile un lucru de nimic pentru Domnul și Răscumpărătorul ei.

Să dea Dumnezeu, ca și eu să pot aduce aceste daruri lui Hristos.

Și femeia aceasta a primit trei lucruri.

Primul dar ce l-a primit a fost iertarea. El a zis către ea: *Iertate îți sunt păcatele*. Sarcina cu păcatele ei fu deslegată de pe umerii ei și a căzut de pe spatele ei. Și un alt dar ce a primit a fost curățirea. Ea a plecat dinaintea Prezenței Indurătoare și dinaintea Fetei Sfinte, o ființă nouă și curată, spre a trăi o viață nouă, binecuvântată. Dumnezeu, vindecătorul ei, i-a dat din nou anii pe care îi mânecaseră lăcustele. Și al treilea dar ce l-a primit a fost bucuria. *Du-te în pace*, i-a poruncit Domnul Isus. Și ceea ce a poruncit El, a dat. Ea a avut acum pacea ce întrece orice înțelepciune. „Oh, iubirea ce m'a căutat! Oh, sângele ce m'a adus la turma Lui, harul minunat ce m'a făcut cetățean al cerului!” Iertare, curățenie și bucurie pentru tot cel ce vine la Hristos cu pocăință, iubire și predarea de sine — sacrificiu.

Mare este credința ta!

D., 4 Feb. — Matei 15:21—28.

Aici vedem cât de iute poate pricepe o inimă păgână adevărul, când Dumnezeu este Invățătorul. Această femeie vine de la păgânism la Isus. Ea n'a avut niciun ajutor, ci piederă în cele din jurul ei. Dar sub conducerea Duhului sânt toate piedecile dispar. Oh! mica mea credință trebuie să crească și față de cel mai fără speranță; cei mai fără de tădejde pot fi schimbați în cele mai curate inimi.

Vedem cum atrage Hristos sufletele pierdute. După-am razele de soare scaldă florile, dupăcum mâncarea bună atrage pe cei flămânzi, dupăcum iubirea unei mame conștrânge copilășul, astfel Isus cucerește inimile. Magnetismul lui a mișcat și a atras la Sine pe această femeie ananeancă necăjită; oare m'a mișcat și m'a atras și pe mine?

Mai văd apoi cât de puternic îl mișcă pe Mântuitorul iubirea și durerea. Ea avea o iubire și o durere pentru fiica ei și acestea au adus-o pe ea la Medicul cel bun, de are ambele aveau trebuință. În felul acesta, lăsați-mă să

nutrească dragostea mea; ea îmi arată, ea mă invită, ea mă aduce stăruitor la iubirea ce întrece toate. Lăsați-mă să învăț lecția folositoare din dureri; ele sunt hotărâte să mă trimită la unicul Mângător.

Pot vedea aici cum credința — credința ce este doar nădejdea crescută în înțelepciune — poate încolți și apoi crește. Femeia cananeancă devine o mare credincioasă. Ea crede în puterea rugăciunii, în posibilitatea minunilor, în iubirea Bunului Păstor față de o neputincioasă căsătorie. Nu este această credință un credeu nobil și îndelung stăpător? Doamne, dă-mi această credință pentru toată viața mea.

Domn al Sabatului.

L., 5 Febr. — Marcu 2:23—28.

Cuv. de aur: „Să nu vă temeți de cei ceucid trupul, pe
după aceea nu mai pot face nimic” Luca 12:4.

Sabatul nu este bunul meu propriu. Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului; numai ceea ce este sancționat de El îmi este permis mie. Eu pot fi foarte apt a mă lămpăra, că îmi pot eu singur regula viața mea religioasă, pentru mine. Dar lăsați-mă în pace ca să înțeleg că în această stăpânul meu a dat percepul pozitiv pe care eu treburile să-l îndeplinesc.

Și totuși Sabatul este făcut pentru binele meu. El este făcut pentru om, spre a promova cel mai adevărat avantaj al omului. Dar, când citesc cuvintele Lui, trebuie să euget la omul stăruitor spre cele mai bune în partea spat tuală și eternă. Sabatul dat și pentru viețuitoarele truă este bunul dat omului spre eternitate. Pe acest om, moș nitor al nemuririi, Sabatul îl ajută și-l binecuvintează.

Și apoi Sabatul poate fi dedicat lucrului meu de i
lostivire. Isus era bucuros că ucenicii Săi flămânzi și
găsit în ziua de Sabat hrana de care duceau lipsă. C
mai mult, El a făcut multe din minunile Sale în ziua u
batului. A face bine este norma Domnului meu pe
mine în prima zi din săptămână și în toate celelalte și
zile. Și asta este o normă pe care El o întărește prin pri
Lui minunată. Isus, Domn al Sabatului!

Ei pândeau pe Isus.

M., 6 Febr. — Marcu 3:1—11.

Isus a intrat din nou în sinagogă. Ziua Domnului ni
a dat nu numai pentru binele nostru, ci ca în acea zi
să-l aducem slavă Lui și să ne închinăm Lui aducându-l
dece ce l se cuvin. El merită aceasta dela noi, El, care este
de șapte ori preamărit, El, care este atotcurat, El, care
este iubirea desăvârșită, ca în ziua Lui să fim aflați în
porturile Sale, ca să ne plecăm capetele noastre în smere-
nie și în supunere înaintea Lui, ca să-l cântăm slavă în
adunarea dreptilor Săi și ca să ne punem în slujba Sa
cele ce avem în noi mai bun spre a-L slăvi și binecuvânta
pe El. Aceasta să fie datorința și bucuria mea în ziua
Lui sfântă.

Ei pândeau pe Isus. Cărturarii și Fariseii cei din Ga-
lileea și cei din Ierusalim urmăreau pe Isus ca și copoi de
ăpăradă. Ei au venit în sinagogă, nu să se închine, ci să-L
pândească. Și starea dureroasă a unui om neputincios n'a
eăut mișca inimile lor goale de dragoste; în loc ca ei să
emijlocească pentru bietul om necăjit, au făcut totul ca să-l
piepede de a se tămădui; căci ei își ziceau că dacă
Hristos îl va vindeca acum, ei îl vor putea acuza ca pe
un călcător de Sabat. Dar riscul de a pierde un favor nu
e-a putut ținea pe Isus de a nu-și arăta dragostea și mila
spăță de un om bolnav, dându-i ușurare. Isus a lucrat fără
ucă țină seamă de intenția vrăjmașilor Săi. La porunca
noștri, mâna omului suferind s'a făcut sănătoasă ca la alții.

Vântul și marea îl ascultă.

M., 7 Febr. — Marcu 4:35—41.

C. În timpul furtunii, Hristos dormea. Ucenicii erau sin-
uri. Aceasta este o pildă ce mă atinge și pe mine. Ade-
erea în necazurile mele mi se pare ca și cum aș fi lăsat
e îngurel. Apoi trebuie să-mi spun cu însumi că El avea
prieini bune pentru procedarea Lui neobișnuită. Această
rocedare probează realitatea religiei mele. Ea dovedește
acă eu umblu sau nu umblu prin credință. Ea dă tărie
i trecere rugăciunilor mele. „Cel ce dorește să se roage”,
ice un proverb, „să caute se călătorească pe mare”.

Ucenicii apelează la Isus când se văd în pericol. Cu adevărat, de multe ori se întâmplă că atunci când m află în primejdie, mă cuget la El. Atunci rugăciunea mea este scurtă, însă plină. Ea este un strigăt: Doamne, scapă-mă! Ea este o mărturisire: Doamne, eu pier. Și începându-se cu Domnul, vrednic de închinăciune, ea conține tot ceea ce trebuie. O rugăciune scurtă poate merge departe când este reală; și rugăciunea lungă nu vrea să spună că este o rugăciune tare. Inima pusă în rugăciune este ceea ce ajută să se înalțe unde trebuie.

Domnul Isus dă o mustrare dublă. Întâiu, El grăiește către vânt și mare și ele I se supun pe dată și s'a făcut o tăcere mare. Tare bine ar fi ca și eu să fiu așa de ascultător ca și ele față de porunca Lui. Și apoi El mustră pe ucenicii Săi pentru mărimea fricii lor și pentru micimea credinței lor. Aceasta este și pentru mine o mustrare. Merit să mă mustru când cuget și mă tem că corabia mea se scufundă, avându-L pe El în ea! Să mă mustru de pe mine pentru mica mea credință și marea mea frică.

Nimeni nu-l putea domoli.

J., 8 Febr. — Marcu 11:27—33.

Acolo unde omul este fără putere, Hristos este puternic. Aici e un om demonizat într-o condiție mizerabilă și într-o stare de groază. Tare și nestăpănit, nimeni nu putea domoli, deși aceasta ar fi fost spre binele lui și spre binele vecinilor săi. El a rupt nu numai frânghiile, ci și lanțul, obezile și cătușele. Din toate ieșea. Sărmanul om era o groază pentru alții și un chin pentru sine. Toți s'atemeau de el. Toma Fuller zice: „Diavolul este foarte ocupat în cea din urmă zi a termenului său și un arendaș când este cazul să-l dai afară, caută să-ți facă tot răul. O putere însă tare și plină de îndurare era pe cale pentru ușurarea și tămăduirea fugarului din morminte pentru a supune pe dracii care îl stăpâneau.

Atunci când omul este tulbure, Hristos este calm. Vedem contrastul dintre Hristos și bietul om suferind. I Domnul se găsește tărie, puterea tăcută a confidencei și a mulei. Și de cealaltă parte este victima lui Satana, victimă

urei lui, un demonizat așa de îngrozit, că el a făcut ca drumul acela să rămână pustiu, așa de nesimțitor că trupul lui este acoperit de rănilile ce singur și le-a pricinuit. Dar sărmanul suflet chinuit ajunge în fața Domnului său, care este mult mai tare decât duhurile cele rele ce-l stăpânește. El știe cum să-l curățească și să-l binecuvinteze. El știe că demonii pot stăpâni numai atunci când sunt îngăduiți. Îmi aduc aminte că El stă și acum pe drumul oprit de duhurile rele și ele pot trăi numai în încurcăturile lumii.

„Răspundeți-Mi.”

V., 9 Febr. — Marcu 11:27—33.

Aici vedem pe Isus în mijlocul vrăjmașilor Săi. Atunci au venit la El preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii. Aceste trei clase de ocărmuitori au compus Sanhedrinul sau Sinodul din Ierusalim. Ei au venit să-L cercezeze pe Hristos cu privire la autoritatea Sa. Agenția obișnuită n'a fost dat lui Isus niciun certificat; El era un Dascăl neliceat. Ce și cu a cui autoritate, întrebau ei, se cheamă El pe Sine a fi Mesia, și se opune celor ce fuseseră aleși după voia lui Dumnezeu conducători în ritualul unei religii autorizată de Dumnezeu și contra templului.

Isus le-a răspuns la întrebarea necredinței lor, punându-le o simplă întrebare. El i-a aruncat la pământ și fură încurcați cu întrebarea: Ce cugetați voi despre botezul lui Ioan? El stă în fața lor așteptând răspunsul la întrebarea pusă de El și ei stau îndoiindu-se, încurcați, și siliți să pretindă că nu știu. Apoi a urmat aspra dojană: *Răspundeți-Mi*. Era botezul lui Ioan numai un lucru dela oameni sau un lucru dela Dumnezeu? Fost-a Ioan un profet al lui Dumnezeu sau un dascăl ales de sine? Dacă Ioan era un profet, el a mărturisit despre Isus, și cuvântul unui prooroc era chiar legalmente mai de primit decât cuvântul Sanhedrinului. Hristos i-a aruncat într-o dilemă nemaipomenită!

Nu cumva și eu disprețuiesc pe Binevestitorul Domnului așa cum au făcut-o Arhieriei, Cărturarii și bătrânii, și

nu cumva și eu nesocotesc autoritatea Lui și resping apelul Său? Botezul lui Ioan venea din cer sau dela oameni? Răspundeți-mi!

Un neam viclean.

S., 10 Febr. — Mat. 16:1—12.

Fariseii și Saducheii s'au apropiat de Isus ca să-L ispitească. Aceasta este prima dată că se pomeneste în Evanghelie despre venirea Saducheilor la Isus. Ei erau aristocrația țării, și dețineau cele mai de seamă funcțiuni în Biserică și Stat, la Ierusalim. Deși învățătura lor se bătea cap în cap cu cea a Fariseilor, de data asta s'au unit unii cu alții ca să poată nimici pe Hristos. Ei l-au întrebat ca El să nu le poată da un răspuns satisfăcător cu privire la cele ce pretindea despre Sine, ci să le discrediteze; ei au făcut o încercare nesperioasă ca să-L poată expune norodului ca pe un șarlatan.

Cuvintele lui Hristos fură aspre și zguduitoare pentru dânșii. El n'a căutat în față și n'a putut fi făcut să se simtească ori care ar fi fost starea socială a vrăjmașilor Săi. Ei au venit să-L critice, dar s'au întors la ai lor critici; ei au venit să-L măsoare pe El și s'au reintors măsurati și prinși în cursa lor. Un neam viclean și desfrânat. El i-a descris ca neam viclean, răutăcioși în sine — oameni care exercită o influență care era în sine vătămătoare; neam desfrânat în ce privește relațiile lor cu Dumnezeu, fiind necredincioși legământului cu Dumnezeu.

Apoi i-a lăsat și a plecat. Cât de tristă era această stare de lucruri pentru El și cât de groaznică pentru ei! Nu este mirare că El în timp ce trecea marea a zis ucenicilor Săi: Luați seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor. Ei știau să deosebească semnele cerului și ar fi trebuit să înțeleagă și semnele vremurilor. Un neam de oameni vicleni poate avea într-o măsură anumite cunoștințe, dar nu poate cuprinde planul de mântuire al lui Dumnezeu.

Toți ucenicii L-au părăsit.

D., 11 Febr. — Mat. 26:47—56.

Acesta era ceasul dușmanilor lui Isus. Era puterea în-

tunerecului. Vândut de Iuda cu o sărutare, părăsit de ucenicii Săi pe care i-a iubit ani de zile, Hristos este lăsat în mila unui norod pus la cale să-I ceară moartea. Și cu toate acestea, El, cu dela Sine voie, a plecat la locul durerilor la botezul Său de lacrimi și sânge.

Îmi place să-nă aduc aminte despre Isaac și despre Avraam din timpul când Dumnezeu a zis patriarhului să pregătească lemnele pentru aducerea jertfei cu ardere de tot și să plece la Muntele Moria. Isaac era destul de mare ca să poată merge pe picioarele sale. El era destul de bătrân, deci, ca să înțeleagă cele despre jertfă și putea să se spună dacă ar fi vrut, mai ales fiind vorba despre viața lui. Dar el n'a murmurat niciun cuvânt. El fu legat, deși asta era o precauțiune de care nu era lipsă; căci el nu era un miel fugar. Oricare ar fi fost durerea lui suflească, el n'a rostit niciun cuvânt de plângere cu buzele sale triste. Aceasta este o istorioară eroică. Aceasta arată o credință strălucită.

Dar Isus este mai bun decât Isaac. El nu numai că se supune, ci El merge la moarte de cruce cu dorință stăruitoare. El, dintru început a văzut toate. Toate amănuntele acelei nopți memorabile erau zugrăvite în chip viu înaintea lui Isus. Și El știindu-le pe toate, le-a îmbrățișat: niciun miel nu-L putea înlocui pe Mielul lui Dumnezeu. Dulce Mântuitor, în Tine mi-am aflat toată slava mea; în inima Ta bună și în brațul Tău părintesc este milă și iertare pentru un păcătos ca mine.

Tu ești Hristosul.

L., 12 Febr. — Marcu 8:22—30.

Cuv. de aur: „Tu ești Hristosul. Fiul Dumnezeului celui viu”. Matei 16:16.

Cine ziceți voi că sunt Eu? Această întrebare li s'a Unus celor 12 când mulți din cei ce urmaseră lui Isus, acum iteli părăseau.

La începutul misiunii Sale era o nădejde clară că El era Acela ce avea să vină, Fiul lui David. Sfântul lui Dumnezeu. Dar acum așteptările oamenilor s'au micșorat. Unii ziceau că El ar fi Ioan Botezătorul sculat din morți cum

să teme Irod; alții ziceau că El este Ilie care avea să vină înaintea zilei celei mari a Domnului.

Ce aveau de zis ucenicii Lui; nu cumva și ei se vor îndoi? A fost o zi de mare bucurie pentru Isus când a văzut că cei adunați în jurul Său au înțeles descoperirea pe care Dumnezeu o dădea mereu dela facerea lumii. Petru a așternut credința lor înaintea lui Isus. Acum Isus se bucură văzând că ucenicii Lui au credință vie și temeinică în El; ei îl vor mărturisi așa cum El i-a ales să-i fie martori, după ce El se va fi înălțat la cer, și care continuând lucrarea Lui, erau să pună temelia Bisericii Sale care va duce Evanghelia până la cele mai îndepărtate părți ale pământului. Cine ziceți voi că sunt eu, Fiul omului? Ajută-mă Doamne, să zic și eu: *Tu ești Hristosul!*

Din pricina Mea și a Evangheliei.

M., 13 Febr. — Marcu 8:31—38.

Cetim aici despre încercarea Mântuitorului. De ce s'a supărat El când Petru L-a sfătuit să aleagă o cale mai netedă decât calea din Ghetsimane și Calvar? Înainte de această precizare a morții Sale, El a mai atins acest lucru în mai multe rânduri și a pomenit că El va fi lepădat de Arhiereii, Cărturarii și bătrânii poporului Iudeu care compuneau Sanhedrinul, și cu toate aceste urmași Lui nu-L înțelegeau. Dece a văzut Isus la spatele lui Petru, apostolul Său, figura întunecată a Diavolului? Fiindcă lucrul ce se petrecea era o ispită cu privire la starea lui Isus ca om. Petru propune însărcinarea lui Mesia, fără suferință și fără moarte. Eu mulțumesc din inimă Domnului, fiindcă El a respins această propunere omenească și a mers înainte stăruitor pe calea dureroasă! Acum, sufletul meu păcătos și multe mij și milioane, vor fi curățite și sfinite și aș putea pune într-o stare plăcută lui Dumnezeu prin jertfa Sa.

Și apoi mai cetim aici despre porunca lui Isus ca fiecare să poartă crucea sa. Era bine pentru noi că Hristos să ia crucea Sa grea în locul nostru; și este bine ca și eu să-mi iau crucea mea pe care El a ușurat-o. Se poate că mi se cere să las rudeni și prieteni pentru El, într'un chip sau altul. Poate El are lipsă de mine în careva țară păgână sau acasă. O țară oarecare sau Macedo-

a mă cheamă să trec la ei, spre a da ajutor copiilor ei uribunzi. Este greu să mă desfac de prietenii pe care am și pe care le iubesc. Dar cu Dumnezeu le pot face toate; El mă ajută, și mi se pare că acum m'am născut intru lucrul la care El m'a ales.

Pierzând viața mea din pricina lui Hristos sau din pricina Evangheliei, o voi scăpa, fiindcă așa *voește El*.

Să facem trei colibe.

M., 14 Febr. — Marcu 9:1—10.

Mă gândesc la tovarășii lui Hristos. Sunt bucuros văzând că El a luat cu sine pe muntele sfânt pe Petru, Iacov și Ioan. Cu câteva zile înainte El le-a spus despre patimile ale și despre moartea Sa. Și acum iată că ei văd slava lui cea cerească. Acest fapt mă face să înțeleg că El doare să fiu cu El nu numai în dureri, ci să fiu cu El și în bucuriile Lui. Și mă bucur că Moise și Ilie au venit și au vorbit cu El: faptul acesta îmi spune că morții fericiți sunt încă tot vii.

Mă cuget la greșala lui Petru. A fi zidit acolo trei colibe, ar fi însemnat să răpești repausul ceresc dela Moise și Ilie: Acest lucru ar fi împiedecat pe Hristos de a duce la bun sfârșit marea lucrare a mântuirii; și ar fi ținut pe acenicii Domnului la un alt lucru decât acela de a predica Evanghelia unei lumi pierdute.

Îmi place să mă cuget la lucrul ce are să fie după ce lumea aceasta se va fi sfârșit. Aici cu Isus acenicii erau pe Muntele Hermon, dar atunci și acolo vom fi cu El în ceruri; aici erau lângă Isus numai doi trimesi ai cerului; acolo va fi o mulțime mare ce nimeni n'o poate număra. Aici pe munte era Hristos schimbat la față; acolo El se ședea la dreapta lui Dumnezeu, întronat în slava cerului; aici era o înfățișare pe un timp scurt; acolo va fi un sfârșit și posesiune veșnică în fericire. Dumnezeu să ne ducă la Ierusalimul cel nou, în fața lui Hristos și în tovarășia celor răscumparați.

Ajută necredința mea!

J., 15 Febr. — Marcu 9:14—24.

Isus părăsește gloriile muntelui schimbării la față; lasă

părtașenia tihnei dulci, influențele dătătoare de putere, bucurie ca să curățească și să mântuiască pe copilul demonizat jos la poalele muntelui. Hristos s'a complăcut în a face bine; El s'a lăsat pe Sine, ca să ajute pe alții. El s'a sacrificat pe Sine, când era un suflet sărman și necăjit pe care El ar fi putut să-l ajute și să-l binecuvinteze. El umbla făcând bine.

Dacă Tu poți. Copilul demonizat avea un tată care credea, dar nu prea tare și văzând că ucenicii nu poartă scoate demonul, i-a slăbit credința și mai mult. Hristos i răspunde: *Dacă poți;* întrebarea e nu ce faptă pot Eu face ci câtă credință poți tu avea. Apoi omul fără să pretindă o credință ce n'o avea, sincer, a strigat cu lacrimi: Cred Doamne! Ajută necredinței mele! Aceasta era revărsarea zorilor credinței.

Întrebarea mea este rugăciune pentru lumină,

Îndoiala mea este strigătul meu către Tine.

Ajută necredinței mele. Mica scântei de credință, prinsă în sufletul lui, l-a făcut pe omul necăjit să vadă cât de întunecată era necredința sa, și totuși bietul om avea credință. Și în fine, Isus a făcut o minune înădărită: a scos necredința din corpul copilului. Dacă te ții de Hristos cătuși de slab, El nu te va lăsa să pieri.

El te iubește fără să te însele,

Deci razimă-te pe brațele Sale.

Ucenicii nu înțelegeau.

V., 16 Febr. — Marcu 9:25—32.

Era aproape imposibil să-i poți face pe ucenici să se lase de visurile lor despre o împărăție pământească a lui Mesia; cu alte cuvinte ei doreau mântuirea fără ispășire. După ce însă ei au înțeles obârșia lui Isus, El le prevestește patimile Sale. Desigur ei vor înțelege acum hotărîrea Lui din a Sa voie de a se da pe Sine jertfă; Mesia, Fiul lui Dumnezeu, nu avea El în Sine lipsa să moară, dar El a luat pe Sine păcatele noastre, punându-se în locul nostru cu viața. Desigur ei vor recunoaște valoarea jertfei Lui; căci suferințele și prețul de răscumpărare dat de Cel Divin, au adus cu sine tot atât de mari merite și mântuire

veșnică! Dacă pot vedea majestatea lui Hristos., voi putea înțelege mai de aproape și crucea, — suferințele — Lui.

Nici cei trei ucenici care văzuseră schimbarea la față nu înțelegeau cuvintele Lui. Cele grăite erau lămurite, dar nu puteau pricepe cum să se lase Isus în mâinile unor păcătoși. Afară de asta Isus vorbise altă dată în parabole, și ucenicii se puteau cugeta că Isus se gândește la o oarecare moarte misterioasă; îngroparea și învierea păreau a fi niște închipuiri ce spuneau despre o apropiată venire a unei împărății glorioase, care se va ridica deodată din decadență și haos. Cugetul la suferințele Lui i-a încurcat, și așa El a plecat spre cruce fără ei. Învierea din morți și pogorîrea Duhului sfânt se cereau ca să dea ucenicilor deslegarea să înțeleagă cuvintele și misiunea lui Isus.

A luat un copilăș.

S., 17 Febr. — Marcu 9:33—42.

Isus dorește să fiu umilit ca și un copilăș. Copilașul n'are niciodată crețuri adânci și linii sfâșietoare de ură sau mândrie pe fața sa. El este modest. Pot eu redobândi această umilință dispărută? Cu siguranță o pot. Isus mă învață lucrul acesta la convertirea mea, când mă scârbește de mine însumi. El mă învață mereu după aceea, în timp ce îmi confirmă convingerea că nu-mi cade bine să mă las de El.

Isus voește să fiu dulce și plăcut ca și un copilăș. Un copilăș își pricepe neștiința, deci el caută să învețe. Dacă m'am depărtat cu înțelepciunea mea, lasă-mă să aștept pe Hristos ca El să-mi descopere tainele Sale: să-l rog pe El să mă conducă pe calea adevărului ce stă înaintea mea.

Isus dorește ca și eu să am o minte imaginativă ca și un copilăș. „Grăul”, zice T. Trakerne vorbind despre copilărie, „era orientul și bobul nemuritor. Porțile erau capătul lumii”. Dumnezeu să mă ducă în țara magică! Să mă pună între minunățiile harului Său, mult mai frumoase decât toate minunățiile naturii.

Isus voește ca și eu să iubesc cum iubeste un copilăș. Zi pe zi ce crește, iubirea mea este mai neguroasă decât era altă dată. Dar o adevărată părtășenie în mântuire îmi

aduce înapoi privirea ochilor plină de dragoste, vorbirea dulce, cu iubire pe limba mea. Aceasta îmi poate încălzi inima și insenina fața, ca la un copilăș.

Doamne, la cine să ne ducem?

D., 18 Febr. — Ioan 6:63—71.

Simon Petru — ca altă dată grăitor pentru toți — spune ceea ce toți, afară de unul, simțeau dar nu puteau să spună așa răspicat. Aceasta era o mărturisire nobilă și tocmai atunci când mulți d.n. ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El. Această mărturisire a mângâiat inima lui Hristos.

La cine să ne ducem? Petru e rudenie cu mine în asta. Lordul Macaulay scrie despre Wilhelm III.: „El a salvat Anglia, dar n'a iubit-o niciodată. El a vizitat-o cu oarecare șovăire și a părăsit-o cu plăcere”. Altcum este cazul cu Hristos. El nu mă cercetează cu scârbă; El rămâne cu mine, mă iubește.

La cine să merg? El este Dumnezeuzeirea și mă ia în părtășenie cu Dumnezeu. Trebuie să țin seamă de trei lucruri din povețele lui Luther și să le studiez: Cine este Hristos, ce fire are, și cât este de puternic. Preaiubitul lui Dumnezeu are multe daruri pentru mine. Nimeni nu mă poate ajuta ca El în deslegările problemelor mele, în ușurarea durerilor mele, niciunul ca El.

La cine să merg? El este avocatul meu pe lângă Tatăl, și înfățișarea lui lângă Tron este o aducere aminte fără sfârșit despre împăcarea ce a făcut-o pentru mine pe pământ. El face încontinuu mijlociri pentru mine; astfel eu pot trăi în pace și siguranță. Și apoi El a zis că va fi cu mine în toate zilele. La cine să merg?

Noi am lăsat totul.

L., 19 Febr. — Marcu 10:23—31.

Cuv. de aur: „Cine nu-și ia crucea lui, și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine”. — Matei 10:38.

Isus adesea a vorbit despre sacrificiu și nimeni n'a putut înțelege îndeajuns că ce însemna acest lucru. Și ni-

neni n'a știut să prețuiască jertfa așa ca și cum a știut
o prețuiască supremul Dătător. El a prețuit lucrurile cu
valoare mai mare decât le-o știa pune cel ce le avea
și le-a dat mai mare preț, o supra valoare, în vreme ce
țărmanul om mergea cu avuția sa simplă. Vedem cât de
mult a prețuit merindea unui copil și ce a făcut cu acea-
lă merinde. Și ne aducem aminte cum a făcut să se lină
gamă de femeia săracă, ce și-a dat ultimul ban. Și cât a
rețut El ungerea picioarelor ce i-a făcut-o Maria!

Petru a lăsat totul! Dar, într'adevăr, el a aflat totul
— Hristos era un dar mult mai de valoare decât corabia,
trejele și casa frumoasă din Capernaum.

Lăsați-mă s'o pironesc în minte. Isus este de mai mare
preț decât argintul și aurul; ele sunt trecătoare și te lasă,
dar El rămâne în orice caz. Isus este de mai mare preț
decât cărțile și învățătura, ele ne pot duce în camera știin-
ței, dar El ne face înțelepți spre mântuire. Isus este de
mai mare preț decât casa și prietenii, deși aceștia bu-
ră dulci cu noi, ne fac bucurie numai într'un loc mic pe
pământ, dar El ne dă dreptul de a intra în familia Tatălui
— ne pune pe brațele Lui.

Atunci când las toate ca să-l aflu pe Hristos și să-L
îmbrățez, îmi câștig averea ce nu mi-o fură hoții și n'o pot
rica moliile — mă îmbogățesc.

Ne suim la Ierusalim.

M., 20 Febr. — Marcu 10:32—40.

Sunt multe tablouri în Evanghelie, zugrăvite despre
Isus, dar acesta este unul din cele mai de seamă ce există
despre Mântuitorul care merge hotărât, singurel la moar-
te. Sa, în vreme ce, în urma Lui, mergeau și ucenicii Săi
îmburați și îngroziți — ochii lor fiind pironiți spre El
când El mergea înaintea lor cu capul plecat în toată ma-
stată durerii — ucenicii L-au urmat și niciunul n'a în-
văzuit să-L tulbure gândul.

În vreme ce Hristos se cugeta la suferințele Sale, Ia-
y și Ioan, cum vă aduceți aminte, fuseseră cu Isus pe
pământ și văzuseră schimbarea la față — află timp potrivit
discute dorința ce-i frământă ca să li se dea a ședea

unul la stânga și altul la dreapta lui Isus Regele. Ei L auzit în câteva rânduri vorbind despre moartea Lui în Ierusalim. - Da, dar ei îl cunoșteau și știau că El avea vină în slava Sa și doreau să se facă părtași cu El în a glorie. Doamne, dacă este în mine dorință după măr deșartă, lasă ca tot ceea ce este necurat în mine să se infățișeze și ars din dorința mea.

Mustrea lui Hristos este minunată. El însă nu-i n stră fără ca să-i încurajeze. El le spune că vor avea o tenitate îmbucurătoare de a se ridica la onoare în sluj Sa. Doamne, muștră-mă, dar nu în aprinderea Ta. intra cu mine în judecată căci sunt vinovat și servul T nu poate sta decât trist. Și ajută-mă să țin minte puru că în Impărăția Ta, măsura Jertfei ce Ți se aduce, f mărimea demnității.

Isus s'a uitat la toate lucrurile.

M., 21 Febr. — Marcu 11:1—11.

Iată că vedem pe Isus venind la Ierusalim ca Rege. timp ce Isus își rechiziționează măgărușul ca să-L poa pe străzi, îmi pare că s'ar pune porunca unui împărat care dat un decret. Dacă această procesiune este din cele r smerite, ea totuși este programul indicat pentru un Pr Aici e un măgăruș pe care nu încălecase încă nimeni. tot aici este un ucenic secret dar adevărat, care lasă măgărușul în slujba Domnului său. Slava ce I se strigătele de bucurie: Osana, osana — arată un tablou încoronare a unui Suveran în clipele când I se pune roana pe cap și își ia sceptrul domniei în mână.

Aici în Ierusalim îl vedem pe Isus intrând în Tem și uitându-se la toate lucrurile. Și care era starea ce aflat-o acolo: Casa Tatălui, locul pe care El și străb Săi l-au socotit a fi cel mai sfânt loc din toată lumea, care toți l-au iubit, mai mult decât pe oricare alt loc lume, prefăcută în peșteră de tâlhari, lucru bătător la o popoarelor din jur, pe care ar fi trebuit ca ei toți să cheme a se închina Domnului în acest loc. Locurile Lăcașul sfânt au fost ocupate de schimbătorii de bani a de faimoși și fără rușine, că nimeni nu-i primea ca m

tori în fața legii, și toate acestea în numele unei religii! Ce durere mare a pătruns în inima lui Isus și ce indignare slântă i-a umplut pieptul! Casa zidită spre gloria lui Dumnezeu a ajuns ca o peșteră de tâlhari, un obor al celor mai necinstiți oameni, scopul ei a fost violat de niște oameni degenerați, dar îmbrăcați în haina religiei!

Isus scotea afară pe cei ce vindeau și cumpărau.

I., 22 Febr. — Marcu 11:12—19.

Ești adânc pătruns — zice Dr. I. Ker, — cetind darea de seamă despre curățirea Templului de către Hristos, văzând că El a dat așa mare considerațiune unui loc ce avea în timp scurt să se părăsească și pe care în câteva zile l-a părăsit fără să se mai întoarcă la el. *S'a sfârșit.* Acesta este sigilul lui Hristos pus pe lăcașul vechiu de închinăciune atunci când s'ar fi așteptat ca El să-l reînnoiască; dar ceva mai mult, faptul e o povață contra unirii răutății organizată cu religia.

Hristos pretinde un templu curat. Oriunde privește, văd că acest lucru se cere. El se bucură numai de ceea ce este curat și curățit. Prin focul prigonirilor, El mercur își curățește poporul Său; Cu disciplina providenței și cu mustrările dragostei, El sfintește inima ucenicului Său. El va reînvi pământul prin judecată și foc, în ziua de apoi. Mă bucur în Cel ce nu poate iubi păcatul.

Hristos este o groază pentru un om prefăcut. Preoții și cărturarii îl întrebă despre autoritatea Sa, Religia care se sprijină în toate și totdeauna pe cele externe, își vede pieirea în religia vie, supranaturală și producătoare. Ei mor de două ori fără autorizații! Isus n'are nimic a face în cele ale religiei cu împuțernicirea omenească. El n'are nimic nici cu formele pietății, oricât de frumoase ar fi ele. El în loc să mă îngrozească, mi se recomandă, și la picioarele Lui îmi depun viața, fiindcă El cu fața Lui mă înveselește.

Aveți credință în Dumnezeu.

V., 23 Febr. — Marcu 11:20—26.

Isus sfătuiește pe ucenicii Săi să aibă credință în izvoarele nesecate ale lui Dumnezeu, care este izvorul personal

al puterii miraculoase și este în legământ cu poporul Său, dar inima lui este plină de pace și hotărîre". Da, credința. În vreme ce lipsa de credință este o paralizie în fața lipsei și agoniei lumii sîngerînde, credința, dumnezecește inspirată și întemeiată, a mutat munți ai păcatului, munți de groază și mizerie. Toate dorințele pe care le urmărește credința trebuie împlinite, fiindcă ele sunt înrădăcinate în atotputernicia lui Dumnezeu.

Tomas Carlyle zice: „Dacă omul în toate veacurile a avut ce înfrunța, a fost în cele mai civilizate veacuri, o putere lăuntrică ce l-a susținut, prin care el a biruit lucrurile ce-l împresurau din afară. Puterea întunerecului era abundentă, dar nici credința n'a lipsit. Omul mută munții prin credință; în timp ce el are credință coastele lui pot fi ostenite de lucru, spatele lui gârbov de apăsare; dacă omului nu numai o inimă pașnică și hotărîtă, ea îl ajută să primească sarcini grele impuse de împrejurări și să meargă cu ele plin de evlavie până la sfârșitul drumului vieții sale. Noi nu cunoaștem îndeajuns bogățiile lui Dumnezeu până nu încercăm să facem lucruri mari pentru Domnul.

O, ajută-ne 'n rugăciune
Să credem mai tare;
Căci din ce venim la Tine,
Primim plata mai mare.

Cine va răbda.

S., 24 Febr. — Marcu 13:9—13.

Adesea un lucru nevăzut este secretul răbdării.

Mă gîndesc la un copil sau o fetiță departe de casă la școală. Ce anume lucru îi dă imbold la studiu, la viață curată și purtare bună? Asta o dau părinții iubiți pe care copilul de altfel nu-i vede cu ochii. Acolo este bunul familar care, deși departe de casă, trebuie ținut la înălțime, în cinutat cu onoare și renume bun. Lucrurile nevăzute sunt lucrurile ce stăpînesc și dau imboldul spre bine.

Sau mă gîndesc la un prieten pe care ni l-a rănit moartea. El și astăzi mă influențează puternic. Sunt cuvinte pe care îmi vine să le rostesc dar pe care le-ar mustra

sunt apucături pe care eu le văd bune dar el le-ar dojenii; din aceste pricinii nu fac nici una nici alta. Prin magnetismul acestor lucruri nevăzute, eu sunt reținut și constrâns.

Dar întâiu de toate, îmi place să mă cuget la Domnul meu Isus, care s'a suit la cer. Dacă eu am gustat bună-tatea Lui, aprobarea sau desaprobarea din parteă omului nu-mi pot face niciun rău. Eu îl voi mărturisi ca Domnul și Mântuitorul meu, chiar dacă trebuie să trec prin grele încercări. Se poate ca să văd împotrivirea lui Satana, dar ura lui nu poate să ardă așa violent contra mea cum a ars contra Lui. Regele regilor este Prințul în marea tăbără a celor suferinzi. Desigur, știind ce a făcut El pentru mine, ce a răbdat în locul meu, eu voi fi absolut loial Lui în toate împrejurările, susținut de Duhul și prezența Lui. Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.

Zic tuturor — veghiați.

D., 25 Febr. — Marcu 13:28—37.

Se poate că la cântarea cocoșilor, când noaptea trece clipă cu clipă pe bolta cerului, Domnul meu Isus să vină cu slava cea mare. Da, îmi aduc aminte că revărsatul zorilor s'a ales de Henri Vaughan ca momentul venirii a doua a Domnului. Astfel se cuvine să mă deștept dis de dimineata, să fiu treaz și harnic. Și grija mea cea mai de seamă pentru ziua aceea să fie cele despre Domnul meu Isus, dragostea Lui și porunca Lui. Vino, inima mea, și te predă din nou Lui. Atunci voi fi gata când El va zice: Veniți binecuvântații Tatălui meu...

Se poate că Domnul meu Isus va veni dimineata când soarele va fi îmbrăcat în lumină și putere. Așa, în răstimp ce mă întorc iarăși la lucrurile mele vremelnice, trebuie să caut ca sufletul meu să se repauzeze și viața mea să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Eu trebuie să fiu hotărât a munci așa ca și cum aș privi lumea nevăzută și pe Domnul meu acoperit de nori. Atunci voi fi deslegat de cele trecătoare și dacă El se va arăta într'un moment fericit, să mă ia cu Sine în cetatea veșnică.

Se poate că El va veni seara, când lucrul zilei se va

fi sfârșit. Este deci bine că în seara liniștită, să mă deprind cu rugăciune și să meditez asupra lucrurilor eterne. Astfel voi fi pregătit să întâlnesc pe Domnul meu Isus, dacă într-o clipă va veni în strălucire mare să mă cheme acasă.

Trebue să fiu totdeauna treaz, căci nu mă rușinez de El, stâncă mea și Dumnezeuul meu.

Nu cumva sunt eu?

L., 26 Febr. — Marcu 14:12—21.

Cuv. de aur: Veghiați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios.

Marcu 14:38.

Intr'adevăr fericit era omul în a cărui casă a dorit Isus să mănânce Paștele cu ucenicii Săi. Pe când se făcea seara, Isus a venit cu cei 12 în odaia pentru oaspeți ca să mănânce acolo cu ei Paștele. Inimile lor, afară de unul, erau pline de durere și îngrijorare. Pe când se așezau la masă și mâncau, Isus le-au vorbit: Adevărat vă spun că unul din voi, care mănâncă cu Mine, Mă va vinde. Aceasta după prefacerea lui Iuda a devenit intolerabilă. Isus îl arată într-un mod tainic ucenicilor Săi. Dar ei nu înțeleg, iar caută în alte părți.

Desigur cuvintele rostite de Isus au pus în mișcare pe toți ucenicii. Fiecare se întreba: nu cumva sunt eu? Căci prințul lumii avea ceva rădăcină în fiecare, unii semet alții doritori după lucruri nefolositoare, ceea ce i-a făcut pe toți să se alarmeze în acest moment solemn. Doamne, nu cumva sunt eu?

Este de însemnat faptul că niciunul dintre ucenicii lui Isus n'a căutat să acuze cu trădarea aceasta pe aproapele său. Aceasta este caracteristică despre firea deschisă a celor din jurul lui Isus. Ei se bănuiau fiecare pe sine, mai mult decât pe alții. E bine să căutăm să vedem nu cumva răul este în noi înșine. Nu-i ușor lucru, dar așa-i bine. Doamne, nu cumva sunt eu trădătorul Tău? La mănencarea Paștelor și Iuda era la masă, dar imediat pleacă.

Nu mă voi lepăda de Tine.

M., 27 Febr. — Marcu 14:22—31.

Suferințele — crucea — lui Hristos își au piatra de pomicire. Toți veți avea un prilej de poticnire, a zis Isus, zenicii nu s'au plăcut în gândul că se vor ascunde de ruie, se vor lepăda de Învățătorul lor. Mă scârbesc și eu de ndul ca să fug dela Isus. Și eu doresc să-mi pun viețaături de Isus, dar ah, ce pot face — rămân cu toate neitincios — dreptatea mea este praf, eu pe mine nu mă răscumpăra, eu trebuie să mă razim întâi și pe urmă un Altui — pe Hristos. Inima mea măreală nu voeste se umilească întocmai ca și El. Deci, lăsați să mă preu Domnului meu care s'a dat pe Sine jertfă pentru mi. El este Domnul meu și Mântuitorul meu.

Omul are în sine parte lăudăroasă. Se vor lepăda alții, ir eu nu, a zis Petru. El așa a înțeles. Credea că se ate răzîma pe sine. El n'a fost primul care și-a arătat birea cea mare față de Domnul, mai tare decât moartea. oana și-a arătat iubirea sa mai demult și acum toți uceeli alături de Petru. Și eu îmi voi mărturisii făgăduinle mele Domnului. Nu voi vorbi de rău pe alții, nu voi urbi despre slăbiciunile altora; voi merge cu bucurie la chisoare și la moarte pentru numele Domnului. Oh înedere oarbă! Oh, trestie frântă, cum mă pot răzîma pe ne!

Înainte de a cânta cocoșul de două ori, Petre, de trei și te vei lăpăda de Mine. Asta l-a rănit pe Petru, dar ma era făcută de Prietenul lui. Asta ca să-l pună pe etru a veghea și a se încrede în puterea cea de sus. Da, ne ați venit muștrări ale lui Hristos, când Iuda nu era e față.

Doamne, nu numai picioarele mele.

M., 28 Febr. — Ioan 13:1—11.

Doamne, nu numai picioarele, ci și mâinile și capul. etru a spus o vorbă mare arătând că chiar gândul de a despărți de Hristos este intolerabil. El se va supune orice, oricât de greu pentru carne și sânge, numai să

nu piardă părtășenia Mântuitorului și Impărăția cerului. Isus a făcut o deosebire între omul spălat și omul care nu este spălat și între scaldarea întregului corp și spălarea picioarelor. Simon avea trebuință numai de cea din urmă. Căci Simon era pus într-o stare plăcută lui Dumnezeu; scaldat prin credința lui în Hristos; el era un om nou. Cu toate acestea, purtarea lui, ca cea a tuturor ucenicilor, a arătat că mai trăiește ceva din omul cel vechiu, creșterea progresivă în sfințenie era necesară pentru care să-l elibereze de atari pete și păcate ce se arătau atitudinea pe care o aveau unul față de altul. Toți acești și numai aceia care au fost spiritualmente spălați de Hristos, au parte cu El.

Să fie și în mine strigătul lui Petru, Doamne, nu mă spăla numai picioarele, ci și mâinile și capul meu! Pus într-o stare plăcută lui Dumnezeu prin harul său liber, să-mi arăt Doamne că să cresc zilnic în sfințenie prin locuirea în Duhul sfânt în mine.

Oh, Doamne, strig către Tine,
Privește-a mea mizerie!
Cu brațul Tău fă-mi scăpare,
Cum sunt primește-mă.

Un ceas n'ai fost în stare să veghezi?

29 Febr. — Marcu 14:32—45.

Aflăm multe minuni în grădina Ghetsimani. Mirarea tulburarea Domnului sunt minunate. Ele așa mă trezesc nu pot ceti fără grije tot mesajul lor. Atunci când le privesc, mă văd pe mine însumi în păcatele mele. Căci locul altora și pentru păcatele altora, îl văd pe Isus, Onorându-l, lăcrămând cu sudori de sânge pe față.

Simțul și supunerea lui Hristos sunt minunate. El a prins groaza de ce avea să urmeze și totuși El primește îmbrățișează misiunea Sa, fiindcă așa este voia Tatăl. Față de așa suferințe era cu neputință a nu se cutremura instinctul uman, dar pas la pas cu zguduirea merge prin cea a crucii de liberă voie. Să dea Domnul ca și eu să pot onora așa pe Dumnezeu!

Adormirea ucenicilor e minunată! Deși erau obosiți, ar fi trebuit să stea treji și să veghieze lângă Mântuitorul în timpul durerilor Lui suflatești. Fost-a grăirea Domnului o muștrare sau numai o povață către Petru, în întrebarea tristă: Simone, dormi? Petru făgăduise că va fi gata să și moară pentru Isus, și iată acum că nu a putut veghea nici un ceas pentru El. Rugăciunea mea este ca să-mi dea putere ca să-l stau la îndemână când are lipsă de mine a veghea sau altceva.

Răutatea lui Iuda se vede în chip minunat. Ciudat om era Iuda Iscarioteanul! Și totuși mă gândesc că Iuda n'a fost singur în istorie. Dar mai bine dați-mi voie să merg cu luare aminte și frică pe urmele Lui Isus, ca nu cumva Isus să poată zice despre mine: Iată, se apropie vânzătorul!

B I B L I A

*Intre oameni e o carte plină de lumină — care,
Pururi înțelept răspunde lumii la orice întrebare
Și închide orice rană, sângerând oricât de greu,
Oricui stă din ea să soarbă vorbele lui Dumnezeu.*

*Dar deși sfânta Scriptură e de-o veșnicie'n lume
Ce puțini sorb slava-i sfântă și ce mulți nu-i știu de nume!
In spre Dumnezeu și'ndreaptă pretutindeni iarba firul
Intru slava Lui înalță dulci mirezme trandafirul.*

*Către El ridică brațe verzi sau veștede copacul,
Lui se 'nchină și 'ngenunche tot bogatul și săracul.
Slavă Lui biruitorii îi aduc pe 'ntreg pământul:
Doamne-ajută-mi, strigă pururi din adâncul său înfrântul,*

*Lui se roagă cei ce 'ntr'una rîd sau plîng sub vrerea sorții,
Și spre El trimită-și gândul orice om și'n ceasul morții.
Cum poți dar, ateu nevolnic, împotriva 'ntregei fiiri,
Să grăiești cu glas de vierme. Dumnezeu nu-i nicăiri?*

O carte nouă

este Biblia, pentru că oricât ai citi-o mai mult, ea îți desvăluie taine nebănuite și ascunse în aceleași versete care altă dată ți se păreau seci și neînțelese.

Citește Biblia și te roagă Domnului

și vei primi pace, putere și mângâiere.
Cumpără Biblii și Noul Testament dela

DEPOZITUL DE LITERATURĂ

A R A D, STR. LAE BARNA 4

Biblii mici	100 lei	N. Test. 25 lei
Biblii mari	160 lei	N. Test. 30 lei
Biblii mari	200 lei	N. Test. 40 lei
Biblii de amvon	300 lei	

Spirituale, hrănitoare și folositoare

pentru o viață de creștin sunt revistele
FARUL CREȘTIN, CĂLĂUZA, ȘI MANA
pentru

**predicatori,
învățători,
elevi,
membri,
prietenii,
rude,
vecini și
cunoscuți**

le sunt cele mai prețioase prietene, sfătui-
toare și îndrumătoare

FARUL — 100 lei

CĂLĂUZA — 20 lei

MANA — 20 lei

Total 140 lei

Trimiteți abonamentul la:

N. Oncu, str. Blanduziei 4, ARAD

Mana Zilnică

Asociația Internațională pentru Cetirea Bibliei

Credincioșii membri sunt stăruitor rugați să recom-prietenilor și cunoscuților lor cetirea zilnică a Bibliei. Acest așezământ creștin depinde pe membrii săi, ca facă cunoscut altora avantajile ce le dă cetirea zilni Bibliei fiecărui suflet. Organizația aceasta nu urmăreșciun scop material; singurul țel ce urmărește este fașe citească Biblia în casa fiecărui om și de către fi suflet, în toate părțile lumii.

Membrii care trag foloase sufletești din această rinde duhovnicească, dau cu dragoste creștinească a rele necesare pentru susținerea lucrului evanghelic, lui Dumnezeu, al organizației I. B. R. A.

Fiecare frate, cap de familie ar trebui să aibă în sa lângă Biblie, *Mana Zilnică*. Probați și vedeți ce face lucrul acesta într'un an. Am vrea să știm dacă vreun credincios căruia să-i pară rău că a cetit *Man-nică* un timp oarecare, fiindcă sunt mulți căroră le rău că n'au ajuns mai demult la ea.

*Mana Zilnică în fiecare casă,
Seara sau dimineața, la masă.*

Religia

PAGINA TINERETULUI

După J. L. Gordon. Prelucrat de Dănilă Pascu

Acum câțiva ani, în orașul Chicago, s'a ținut cel mai mare congres din istorie, și a fost numit „Parlamentul Religiilor”. Aproape toate religiile ce se aflau pe fața pământului, erau reprezentate în acest congres. Ei au cântat cântările binecunoscute tuturor, și la urmă au izbucnit cu toții, în voce tare, rostind rugăciunea domnească „Tatăl nostru”. A fost una dintre impresiile cele mai mari, ce au putut fi simțite vreodată. Dar astăzi ne putem bucura de o formă de religie mai perfectă decât aceea a întrunirilor mari.

În orașul Boston, un bolnav a fost adus în stare gravă la un spital unitarian. Doctorul care făcea operațiile, era un metodist, sora de caritate o baptistă, chelnerul ce servea la masă un romano-catolic, iar preotul spitalului un episcopalian. Toți aceștia erau închinători aceluiasi Dumnezeu, angajați într-o facere de bine comună.

Noi cunoaștem oameni mari, ce aparțineau diferitelor confesiuni. Și religia fiecăruia, dacă este bună sau rea, se ilustrează în caracterul său. Cineva a spus, că aceea e biserica cea mai bună, care produce pe cei mai buni oameni, oameni cu inimă largă, și femei cu viață curată. Lumea nu se interesează de crezul pe care îl repeți mereu, ci de caracterul care te înfățișează lumii ce ești.

Puterea religiei

Ori unde vei întâlni pe cineva care învăluie pe aproapele său cu faceri de bine, și încearcă să-i dovedească o dragoste neegoistă, acolo Creștinismul se exprimă prin sămburele lui nemuritor, dragostea. O revistă religioasă descrie următoarea întâmplare: „Este descrierea unei vizite, făcută de către un ture, născut mohamedan, în orașul New-York. Un American l-a luat și l-a condus prin oraș, arătându-i casele mari, numite „zgârâie nori”, podurile puternice, străzile subpământene, școalele și ziarele cu mare tiraj, și i-a spus, că toate acestea sunt produsul Creștinismului. Dar niciunul din cele arătate, nici măcar bisericile mari, nu au făcut nicio impresie deosebită asupra turcului. La urmă, prietenul acestui ture, l-a luat și l-a condus la

un spital creștin, și acolo a văzut următorul lucru: într'un pat a zărit pe un evreu cu barbă, în altul pe un arab neputincios, și nu departe de aceștia a văzut pe un chinez. A fost mirat de cele ce a văzut și a întrebat de religia pacienților. I s'a spus că în spitalul acesta nu se întreabă de religia ce o are cineva, ci dacă are lipsă de ajutor, îl primește gratis. Vizitatorul s'a îndreptat spre un ture bolnav, de religie mohamedană, și l-a întrebat despre medicii și surorile de caritate. Bolnavul i-a spus că toți sunt ca niște îngeri de buni. Când omul nostru a părăsit spitalul, s'a oprit pe pragul casei, a aruncat dela el chipul lui Mohamed, și s'a rugat fierbinte Dumnezeului creștinilor.

O singură religie

Oamenii pot aparține la diferite biserici, denomițiuni cu diferite nume, dar religie adevărată este una singură. Pentru om, este tot atât de natural ca să se roage, după cum este pentru o pasăre șorul. Nu s'a găsit nicio țară, fie civilizată, sau sălbatecă, unde să nu se fi găsit și vreo formă de religie. Unui om sănătos la minte, n'ar trebui să-i fie rușine de Biblie, biserică sau religie. Bogătașul G. Campbell Morgan spune: „Dură ce m'am însurat, și mi-am făcut casă, tatăl meu a venit la mine și mi-a făcut o vizită. După ce a trecut prin toate camerele, și a luat seama bine la tot ce am sau nu am, s'a întors spre mine, și pe un ton aspru mi-a zis: Da, aici este foarte frumos aranjat totul, dar nimeni din cel ce trece prin casa aceasta nu știe cui aparții, lui Dumnezeu sau diavolului. El a avut dreptate. Lipsea ceva din casa mea, ce trebuia să arate că eu aparțin lui Dumnezeu”.

Omul Isus Hristos

Condu în așa fel credința ta, ca să-și aibă centrul într-o singură persoană, în Isus. Omul din Galilea, Hristosul neprihănit.

Snerantele și dorințele unei lumi întregi, sunt concentrate în El. Credeele nu sunt necesare atunci când El este aproape, și cea mai înaltă știință teologică, dispăre în prezența Lui. Hall Caine pune următoarea întrebare vitală, la care tu trebuie să încerci a ră-

sponde: „Este Isus numai o figură legendară a Istoriei, un sfânt care poate fi pictat pe pereții reci ai bisericilor, este El un fel de feerie de care nu te poți apropia și nu-l poți pronunța numele? Sau este El tot Cel ce era când a fost pe pământ, o realitate sigură, un Glas ce ne cheamă din păcate, un Isbăvitor minunat, ce ne strigă: „Nu vă temeți, că Eu am biruit lumea”, Fiul lui Dumnezeu cel viu, dupăcum L-a văzut Petru?”

Unii oameni se zăpăcesc neștiind ce să creadă, din pricina atâtor credeuri, în care se împarte lumea creștină. Dacă și tu, cetitorule, ești unul dintre aceștia, adu-ți aminte că toate crezurile au ca punct de razim pe Hristos. Toate denomițiile creștine se închină înaintea aceleiași personalități desăvârșite, Isus Hristos. Presbiterienii proclamă pe Hristosul logicei, metodistii pe Hristosul practic, baptistii predică un Hristos personal, anglicanii preamăresc pe un Hristos frumos, congregationalistii pe un Hristos filozofic, unitarienii pe un Hristos uman, universalistii pe un Hristos milos, luteranii pe un Hristos doctrinal, iar catolicii pe un Hristos sângerând pe cruce. Toate crezurile Creștinismului de astăzi, își au centrul în Hristos.

Omul veacurilor

„Poate să iasă ceva bun din Nazaret?”, și iată că de acolo a ieșit autorul a tot binele, și care face ca toate lucrurile împreună, să lucreze spre tot bine. El era ca și un om, vorbea ca și un Dumnezeu. Cuvintele Lui sunt oracole de înțelepciune. Faptele Lui sunt minuni. Pe fruntea Lui strălucește coroana Divinității. Iar în mâna Lui stă sceptrul domniei peste Univers. Două veșnicii fulgeră din ochii Lui, și în vocea Lui sună armonia dragostei dumnezești, în timp ce pe fața Lui se vede chipul lui Dumnezeu. Pe lângă El, se îngrămădește mulțimea de copii, pentru a l se urca în brațe. Femeile, pentru a-l așeza pe frunte cununa curățeniei, și tinereții care lasă lumea cu poftetele ei, pentru a călea în urmele Lui binecuvântate. Cultura, prin vocea lui Nicodim îi spune: „Noi știm că ești venit învățător dela

(Continuare în pag. 8-a)

Din lumea largă

Omul se dovedește și azi foarte neputincios în fața puterilor naturii. Dovadă avem numeroasele victime omenești ale cutremurelor, inundațiilor, incendiilor. Inșă, omul luptă și se spune un lucru ciudat despre italieni în această privință. Eruptiile vulcanului Vezuviu au produs multe pagube. Inșă oamenii s'au gândit să folosească răul spre binele lor. Se fac acum proiectii ca uriașă putere a aburilor ce ies din gura vulcanului, să fie folosită în a pune în mișcare niște turbine care să producă electricitate care astfel va costa foarte puțin.

Președintele Finlandei a cerut președintelui Roosevelt al Americii avioane de artilerie antiaeriană întrucât de acestea se simte mai mult lipsa. El propune iarăși ca orașele americane să adopte câte un oraș finlandez pe care să-l ajute cu tot ce e de trebuință pentru refacerea lui după distrugerea războiului.

Cu adevărat peste întreaga Europă s'a lăsat un frig cum nu s'a mai pomenit de multă vreme. În Suedia și Norvegia în unele locuri s'a înregistrat temperatura de 48 grade, frig. Numeroase mine aflătoare în apropierea țărâmalui au făcut explozie fiind atinse de blocuri de gheață. Multe vase mari, comerciale, au fost blocate de gheață. Numeroase vase spărgătoare de gheață circulă să facă loc vaselor. În Danemarca au înghețat canalele iar legătura dintre insulele daneze se face cu ajutorul sânilor sau pe jos. Stratul de gheață e gros de 2—3 m. Și Rînul a înghețat încât se poate trece cu piciorul. Și în Spania e viscol și zăpadă mare.

Harta Palestinei

se găsește
cu 100 lei bucata, la

Depozitul de Literatură

ARAD, Str. Lae Barna 4

O recomandăm tuturor predicatorilor și școalelor duminecale din țară.

Se spune că în sferele înalte ale stelelor s'a produs o catastrofă. O stea de mărimea soarelui s'a rupt în bucăți și sfărâmurile ei s'au împrăștiat la enorme depărtări în spațiul stelar. Specialiștii spun că datorită acestor întâmplări, și sub influența acestui fenomen s'au întâmplat atâtea catastrofe și tulburări pe globul nostru. Războaie, cutremure, căldura ucigătoare și frig și ger mare.

Ziarele aduc știrea că guvernele britanic și francez au comandat arme și muniții în cantitate mare în Statele Unite, pentru suma de 300 milioane dolari.

În Statele Unite s'a construit un tun care poate trage 200 de obuze pe minut, la o înălțime de 9.000 metri.

Mereu viu știri despre vase scufundate, care s'au lovit de mine sau au fost torpilate, sau s'au ciocnit de munți de gheață.

Pescar de oameni sau Taina binecuvântărilor

(Urmare din pag. 2-a).

care alta cere răstignirea firii; ea simtește aceasta. **De aici acele zvârcoliri, meșesugite ale firii, motive peste motive**". E foarte interesant, să ascuți motive de neascultare, mintea poate frământa multe, dar, oare să nu ascuți mai mult de Hristos decât de firea ta care înseamnă moarte? N'am talent, n'am darul acesta, timpul nu-mi permite, cu toate că zilnic vorbeste cu oameni nemânțuiți. Mai bine ar fi dacă ai spune drept. „Imi unilesc firea mea pământească". Să nu fii un ucenic adevărat de dragul mândriei tale? Doar miliarde de oameni au fost mândri, poate au avut mai mare demnitate și mândrie și unde sunt? Dar să știi, că o slujbă atât de înaltă, de a lucra cu Regele regilor, că un diamant așa de prețios, unic în felul lui pe acest pământ, trebuie să-l plătești scump. Moartea sau răstignirea firii tale care e în vrăjmășie cu Dumnezeu și de care ascuți acum. Astăzi ți se spune: „Trezește-te, trezește-te". „De câte ori am vrut" dar n'ai vrut... Nu cumva mâine să ți se spună „Dar n'ai vrut... acum clipa cercetări tale a trecut".

Un general belgian care a construit linia de apărare Mannerheim din Finlanda, asemănătoare cu linia Maginot și Siegfried din Franța și Germania, spune că linia Mannerheim va rezista multă vreme și nu va putea fi pășită de armatele rusești. Finlandezii cunosc un mijloc de a vărsa beton și la o temperatură de 20 grade frig, ceea ce le înlesnește apărarea și în timpul iernii.

Războiul nu poate fi împiedecat nici de iarna aspră. Tunurile bubue și bombele fac victime. Numeroși soldați mor de gerul nemilos. Rușii suferă mereu înfrângeri. Finlandezii au doborât 11 avioane sovietice cu 3 avioane de vânătoare finlandeze.

Acum câteva săptămâni s'a deslănțuit un grozav cutremur de pământ în Anatolia, Turcia, cu zeci de mii de victime și răniți. Abia a trecut spaima dintâi, și pământul e frământat din nou de noi cutremure. Peste 80 de morți și 260 răniți, și 200 de case sunt prăbușite.

Răspunsul Rezidenței Ținutului Pref. la adresa Comunității creștine Baptiste Iași.

D-sale

Domnului Președinte al Comunității Baptiste Iași.

La adresa Dvs. Nr. 29 din 1 Ianuarie, 1940, avem onoare a vă confirma primirea sumei de 1220 lei, care a fost trecută în lista de subscripție lansată de Rezidență, pentru ajutorarea familiilor concentraților.

Totodată, vă aducem cele mai călduroase mulțumiri și încredințarea celor mai bune sentimente.

Rezident Regal: TR. IONASCU.

Director de cabinet: FL. ROIU.

BIBLII ȘI TESTAMENTE,

precum și

Cântările Sionului

și alte cărți de literatură creștină găsiți la

Depozitul de Literatură

ARAD

Noi trimetem literatură mult mai bucuros CONTRA RAMBURS. Dar frații care trimet înainte bani, sunt rugați să binevoiască a trimete și pentru spese de poștă.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

CONFERINȚA COMUNITĂȚII CREȘTINE BAPTISTE IASI. În zilele de 1-3 Ianuarie 1940, a avut loc la Iași, în sala casei de rugăciune a comunității, conferința anuală, la care au luat parte frați din 11 localități.

Prima zi a fost destinată pentru darea de seamă a comitetului de conducere și hotărîrea programului pentru anul 1940.

Printre lucrurile bune ce s'au hotărît în această conferință sunt următoarele:

- 1) Să se citească în fiecare zi Biblia
- 2) Să ne păzim de băuturi alcoolice și să serbăm cu sfințenie ziua Duminecii
- 3) Să se răspândească reviste Farul Creștin și alte reviste și cărți creștinești.
- 4) Să dăm o mai mare atenție organizațiilor; tineretului, Școlii Duminecale, și surorilor.
- 5) Să se strângă un fond de zidire pentru o casă de rugăciune la care s'au și făcut înscriri cu 4500 lei în sedință.
- 6) Să se strângă un fond pentru angajarea unui lucrător în câmpul misiunii din Moldova.
- 7) S'au strâns două colecte: Una pentru ajutorarea familiilor concentraților care s'a înaintat cu o adresă Rezidenței Ținutului Prut, cu 1220 lei și alta pentru sinistrării cutremurului de pământ din Turcia de 690 lei care s'a înaintat tot Rezidenței Prut.

În prima zi a conferinței a luat parte și fr. Craighead din Cernăuți.

Zilele de 2 și 3 Ianuarie au fost destinate unui curs biblic predat de fr. N. Sava. Iar în seara zilei de 2 Ianuarie a avut loc ordinarea fratelui Ioan Paneovschi din Seulen ca presbiter în comunitate. Actul a fost săvârșit de către fr. Sava și Andruiciu.

Domnul să binecuvinteze lucrul Său ca să crească spre gloria Sa veșnică.

IASI. În sărbătorile Crăciunului biserica Iași a avut nespusă bucurie.

— În prima zi școala Duminecală a copiilor a dat slavă Domnului cu un program frumos. S'a împlinit cuvântul Domnului care zice: „din gura pruncilor și a sugătorilor Ți-ai întocmit laudă”.

— A doua zi, cercul tineretului a desfășurat un program cu coruri și poezii, pentru preamărirea pruncului din Betleem, care a fost Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

— A treia zi, deși un ger mare — tineretul a plecat pe jos în com. Vânători unde înainte de masă fr. Sava, Martac, Andruiciu și Peneovschi au ținut serviciul de înmormântare al unei surori bătrâne care a trecut în veșnicie.

După masă, în casa de rugăciune din Vânători s'a ținut o frumoasă serbare, la care a luat parte mult popor.

PENTRU A DOUA ZI de Crăciun a fost convocat o sedință extra ordinară a Comunității Creștine Baptiste din Caransebeș. Au sosit un mare număr de delegați și frați din toate bisericile din jurul acestei Comunități la un număr de 95. A fost de față și fr. I. R. Socaciu, președintele Uniunii noastre.

Se trece la ordinea de zi, începându-se cu rugăciune. Se alege ca președinte de zi fr. Ilie Negrei. Secretar fr. Valeriu Seracin. Verificatori de Proces verbal fr. Moise Trica și Iosif Imbrea. Se dă raportul de fr. Pavel Radula.

După mai multe discuții să aleg următorii frați pentru conducerea acestei comunități, cu unanimitate de voturi:

Fr. I. R. Socaciu președinte de onoare, fr. Pavel Radula, președinte, fr. Dumitru Cătana, secretar, fr. Mihai Mihuț, casier, fr. Petru Bona, fr. Moise Trica, fr. Găina Ion, cenzori.

ORDINARE. Frații din Cernăuți au avut o bucurie mare la 6 Ianuarie cu ocazia ordinării ca predicator a fr. N. Bejenariu, absolvent al Seminarului. Fratele a povestit cum o soră a lui pe patul de moarte l-a condus la Domnul. Din Cuvântul Domnului au vorbit frații S. Ungurean, L. Motrescu, I. Furcea, D. Hodorobă, V. Andrusiac, T. Morar și Burlacu. Fr. I. Isac a fost prezent din partea Seminarului din București. Corul din loc a împodobit serbarea. Dorim binecuvântarea Domnului peste noul lucrător.

TINERETUL DIN COM. Talpoș, la 26 Dec. a ținut un frumos program. Textul serbării a fost Matei 2:13-23. A cântat corul, s'au declamat poezii, s'au cântat soluri. La sfârșit s'au împărțit premii celor care au răspuns la mai multe întrebări din Biblie. A vorbit fr. Bunta și Olcian Gh. Programul a fost condus de fr. Lucuța, ajutat de fr. Barani Gh.

FR. CATRINȚA SIMION din Sepreus No. 361, jud. Arad, are un băiat de 15 ani, pe care l-ar da ca ucenic la un frate mecanic, lăcătuș sau strungac. Doritorii să se adreseze la fratele susnumit.

TINERETUL BISERICII din Siria împreună cu Școala duminecală, în prima zi de Crăciun, au aranjat o frumoasă serbare a darurilor cu subiectul: „Bucuriile Crăciunului”. Text: Ps. 118. La această serbare s'a desfășurat un minunat program condus de fr. Popa N. Petrică, compus din: poezii, convorbiri, duete, soluri și cântări cântate de corul și muzica din loc, conduse de fr. M. Micoloiu, și I. Vesescu.

După desfășurarea programului, s'au împărțit daruri la copiii din loc iar pentru bucuria frățiorilor lor, din Orfelmatul Simeria, s'a colectat o sumă de 330 de lei, care li s'a trimis ca dar de Crăciun.

A DOUA ZI DE CRĂCIUN, vizitați de fr. C. Pascu, păstorul bisericii din Curtici, tineretul din nou a desfășurat un program bogat împodobit cu cântări și cuvântări de Crăciun. Din Cuvântul vieții au vorbit fr. C. Pascu, P. N. Popa, și I. Botașiu.

LA 6 IN. 1940, vizitați de Tineretul Bisericilor din Arad, împreună cu orchestra de mandoline și ghitare, din nou s'a desfășurat un program bogat și variat, compus din poezii, duete, soluri și cântări cu orchestra și ale corului șirian.

Acest program a fost compus mai mult de tinerii și tinerele din Arad. În toate s'a văzut slava Domnului și s'a glorificat Numele lui cel sfânt, prin melodiile frumoase și Cuvântul Lui vestit și cu această ocazie de fr. T. Neta și P. N. Popa.

Se caută un frate cinstit și energic pentru un post de încredere, și care să aibă și ceva clase secundare. Doritorii să se adreseze la Iosif Marian, Arad, str. Fabricii No. 18.

Dela Depozitul de Literatură

Anunțăm frățietatea că, **Calendarul Poporului Creștin pe anul 1940** s'a vândut până la ultima bucată. Au mai rămas unele comenzi tardii care nu se pot împlini. În schimb avem la Depozit

Calendarul Biblic pe 1940
cu 3 lei bucata

Dela 100 bucăți în sus, dăm rabat de 20% la sută.

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la**

**Francisc
Kecskés**
Timișoara IV.
Str. Rollintneanu No. 16

FAPTE, PILDE și IDEI

Orga minunată

În Universitatea Woolsey Hall, este o orgă uriașă, atât de miraculos făcută, încât un organist poate să cânte pe el un timp foarte lung fără să se obosească.

Sufletul copiilor lui Dumnezeu este cea mai minunată orgă. El este opera măiestră a Creatorului. Atunci apare în toată splendoarea lui, când mâna Creatorului cântă pe el melodii dumnezeiești, ieșite din experiențele dragostei Lui nesfârșite.

Lași tu, ca sufletul tău să fie o orgă, care să cânte minunata Lui iubire?

Bisericele în vremea apostolului Pavel

(Urmare din pag. 3a)

cruzimea împăratului „jumătate-dumnezeu” și a celor din jurul său, este faptul că aceștia fură osândiți ca „oameni vinovați de ateism”, adică necredincioși în dumnezeire! Atei, fiindcă nu se închinau la icoana împăratului zeificat! Unii fură osândiți la moarte, alții fură aruncați în temniță, la muncă silnică pe viață și li s'au confiscat averile. Prigonirea aceasta a fost foarte sângeroasă, căci credincioșii vorbesc despre ea ca despre persecuția lui Neron. Cu cât se răspândea credința creștină mai mult, cu atâtă creștea mai mare ura vrăjmașilor care căutau s'o nimicească.

RELIGIA

(Urmare din pag. 5-a)

Dumnezeu”. Vântul îl ascultă, iar la Cuvântul Lui, marea se alină în albia ei. Mortii își uită de ei și învie, urechile ce niciodată nu au auzit aud, iar ochii ce nu cunoșteau lumina soarelui, în apropierea Lui primesc lumina. Când sufletul omului este atins de muzica cuvântului Său, spune: „Niciodată nu a vorbit un om, ca și omul acesta”.

Moise a fost un evreu, Socrate un atenian, Budha un hindus, Mohamed un arab, Gladstone un englez, Luther un german, Lincoln un american, dar Isus, ne aparține tuturor, este al nostru. Isus este Omul veacurilor, El este Caracterul desăvârșit, este Fiul lui Dumnezeu.

Căile Domnului

Într'un oraș mare există un mare auditoriu zidit foarte puternic. Doi oameni vorbeau. „Dacă ai fi atotputernic, ce ai face?”, întrebă unul din ei. Celălalt răspunse: „Aș zidi așa ziduri puternice, încât să apere orașul de orice inundație”. Celălalt zise: „Și eu aș face la fel”.

„Căile Mele nu sunt căile voastre”, zice Domnul. Omul zidește ziduri puternice de legi și dogme în biserici și în state, crezând în zadar că ele îi vor opri de la distrugere.

Dumnezeu ridică pe om prin Spiritul Său, deasupra tuturor distrugerilor păcatului. Legea civilă e trebuincioasă, dar numai îndurarea și dreptatea lui Dumnezeu pot mântui pe om.

Impietrirea

Mulți cred că impietrirea e o lucrare magică, supranaturală prin care pomi și plante se prefac în piatră. Dar această schimbare interesantă se datorește acțiunii apei în care se găsește topită o oarecare cantitate de materie chimică, indeoschi cvart. Când planta este imbibată până la saturare în această apă, cvartul ia locul lemnului din plantă, atom cu atom, până când întreg pomul e piatră de cvart.

La fel, când inima omenească este umplută de lume, puțin câte puțin, egoismul și sgârcenia iau locul a orice iubire și râvnă spre bine. Și această inimă ajunge impietrită întocmai ca orice plantă pietrificată.

ZI DE POST, RUGĂCIUNE ȘI JERTFA

Iubiți frați în Hristos!

Ca în toți anii, prima Duminică din luna Februarie este Duminică „Alianței Mondiale Baptiste” care este serbată cu post și rugăciune de toți copiii Domnului din întreaga lume. Această zi ne dă ocazia să ne unim în rugăciune cu milioane de credincioși ai Domnului Isus pentru o cât mai strânsă unitate a credinței noastre în Hristos, pentru lucrarea măreață a Evangheliei Domnului Isus, pentru bărbații pe care Domnul i-a pus în fruntea poporului Său în toate țările și pentru libertatea cauzei sfintei Evanghelii în țara noastră și în alte părți unde se simte această nevoie, pentru pacea între popoare și pentru pacea țării noastre.

Avem ocazia de a mulțumi Domnului pentru harul Său măreț de care ne-a făcut parte, pentru progresul Evangheliei, pentru că spiritul misionar cucerește tot mai mult teren printre membrii bisericilor noastre, pentru ocrotirea Sa minunată de care ne-a făcut parte și pentru călăuzirea minunată a Duhului sfânt.

Cu această ocazie să arătăm mulțumirea și recunoștința noastră față de Domnul prin jertfirea darurilor noastre în mod deosebit pentru nevoile Uniunii noastre care reprezintă nevoile frățietății din țara noastră și care are nevoie de sprijinul tuturor bisericilor baptiste din țară.

Deci colecta din prima Duminică a lunii Februarie (4 Februarie, 1940) să fie făcută cu dărnici-

cie largă și să se trimită fără întârziere la adresa casierului Uniunii: **Petru Truța, București, 2, Str. Berzei Nr. 29.**

Având încredere că Domnul care este cu noi și în această zi, ne va da nouă bucurii și nouă binecuvântări, rămânem ai Dv. frați și slujitori în Hristos,

Președinte, **R. Socaciu.**
Secretar general,

M. Dumitrașcu.

Numai una singură

(Urmare din pag. 4-a)

sutașului: „Spune un cuvânt și e de ajuns. Robul meu va fi vindecat”. Da, această credință e aceea singură, singura credință de care vorbește apostolul Pavel. Ferice de cine a găsit această piatră de preț, acest mărgăritar scump, care-i mai de valoare decât aurul. Cu cât aurul e mai de preț ca piatra, cu atât această credință e mai superioară lui.

O, iubitul meu, dacă tu ai găsit această credință ești cel mai bogat dintre muritori. Rămâi în ea și vei avea pe Domnul vieții în inima ta.

Reînoiți-vă abonamentul

la
„FARUL CREȘTIN”

pe 1940

și faceți abonamente noi!